

==== Etter%20oss%20tegn%20%20dikt.yaml ===

[Page 1]

14.8.81

NORSK RIKSKRINGKASTING

BIBLIOTEKET

Utgjørt av Biblioteket i

NORSK RIKSKRINGKASTING

Etter oss, tegn

25302

K

[Page 2]

Av samme forfatter:

Skyggen av urfuglen. Dikt. 1977

d

et 2

[Page 3]

Tor Ulven

Etter oss, tegn

DIKT/GYLDENDAL NORSK FORLAG/OSLO

Utgitt av B.B. biblioteket i

NORSK RIKSKRINGKASTING

NORSK RIKSKRINGKASTI

BIBLIOTEKET

N12<100358861705

NRK

BIBLIOTEKET

Ex.2 75192

[Page 4]

© Gyldendal Norsk Forlag A/S 1980

Printed in Norway

Gjøvik Trykkeri A.s, Gjøvik 1980

ISBN 82-05-12430-2

[Page 5]

INNHOLD

I

Dine fem sprikende fingre 9

Gullbokstavene viker 10

Brevene: papirbukter 11

En omvendt-gribb 12

Gjenklang 13

Piker trærne 14

Pilgrimen 15

(Kaudervelsk) 16

Nest siste dag 17

II

Fra en hvit svartebok 21

Begynnelsen 22

Utvisket innskrift 23

Obligatorisk undervisning 24

III

Jeg bor i Paris 27

Atriumhage, svale sūgelyganger 28

I sommernatten 29

Fra ukjent til ukjent 30

Knoker skraper 31

Hjulspor 32

Jeg faller 33

De nesten alltid fnisende 34

Skriften 35

Dette huset 36

(Jettegryte) 37

[Page 6]

IV

Lukkede tønner, snoskriften 41

Strykekvarsett 42

Det er bare hjertet 43

Inn i det veiliøse, hvor 44

Et sted bare 45

Konvolutten tønnes 46

Han roper at vannflaten 47

Ovnsrikyken velter frem 48

Sugrets lepper 49

Det stigende 50

Krystallskalle 51

All høyghet 52

Kakofonivirtuosen 53

Stigende med bare ben 54

Du sovner 55

En liten munn 56

Dette 57

De usynlige 58

Løynrunene 59

[Page 7]

I

[Page 8]

4

[Page 9]

Dine fem sprikende fingre,

fem fangetørn

der du selv sitter

innesperret

i fem forskjellige skikkeler.

Hver skjelvende berøring

fīðr et tīðrn
til tīð rase.

9

[Page 10]
Gullbokstavene vīðker
over den uttīðmte byen.

Her fant landeplagen hvile
for sin skinnmagre skrott.

Den siste innbyggeren
taler til utstillingsdukkene.

Han sier: Grav
hīðnden ned i jorden
og se
om du vokser opp.

10

[Page 11]
Brevene: papirbīðter
som dupper bort
under brobuen,
der det rotfaste dyret
stīðr pīð sprang
i ïðr ogsið.

Smeltevann
fordamper i sydhellingene, drīðper
etter linerler av rim,
brīðnet i flukten.

Skyene
fīðr deres form.

11

[Page 12]
En omvendt-
gribb
holder til huse
inne i oss, svirebrīðre.

Den eter
alt som er nyfīðt, alt
som ikke vil ligge
i ro.

Inne i gribben
er det solskinn.

12

[Page 13]
Gjenklang
av solens blindestokk
i hīðstakatakombene.

Under kaskader
av frossent sjølvrokk:
Visne løvjkjempere
sleper seg avsted mot
den innerste speilsalen,
der latteren
stilner.

13

[Page 14]
Pigtrørne
i de sovendes hage,
hos Torneroise,
spirer dukkehoder
med styrkede smil:
kommer du,
uprins?

14

[Page 15]
Pilgrimen
styrtet i
jomfruens dype pupill.
Han ble liggende der nede
hos stalagmittene
og beinrestene
etter leiderlige monstre.

15

[Page 16]
(KAUDERVELSK)

De dide ordene
liver i gjøyste
giøyste stylter
av frittstøende blodier.
Sjølv kan vi, uvisst
for hvilken gang, jage dem
over til den andre siden.
Deres ruglete tungemål
var ellers
ufattelig.

16

[Page 17]
Nest
siste dag,
og jeg,
den overlevende, sover
fremdeles
i den grønne urtids
kjernehus.

17
2. Ulven

[Page 18]

Livet er avlyst.

La oss sove videre

til neste

eon.

Snart blir solen

en supernova,

samme faen.

18

[Page 19]

II

[Page 20]

(The image contains no readable text.)

[Page 21]

FRA EN HVIT SVARTEBOK

Nei, denne forferdelige innsikten kunne den blinde astrologen ikke gjøøre kongen og hele hoffet delaktig i. Ikke et knyst til noen. Fra sitt nordvendte tårnvindu kastet han seg ned i vollen-graven og brøt det skjøre islaget novembernatten hadde laget. Ellerssov alle.

Hvorvidt spørdommen gikk i oppfyllelse sier historien ikke noe om.

21

[Page 22]

BEGYNNELSEN

Den forsvunne sirkusartisten etterlater sykkelspor i et tynt lag nysnø, i en jordhytte ved bakketoppen funkler jutulens kostbare fingerringer i den stigende solen, som er i ferd med å dele seg på cellers vis, for å gi opphav til et kjempelegeme med en lysstyrke som garanterer frihet fra jordboerne.

22

[Page 23]

UTVIKLET INNSKRIFT

Spermienes myriader yrer på stjernenes kirkegård. Aldri finner de hvile noe sted. Lik de sitt vnlittse hendene, som stryker og stryker over lakenet, famler mot lysbryteren, klokken på nattbordet, griper og griper etter luftvesener, eller mimer for lengst avdøde kjørtegn.

Men til slutt, i grønnsingen, innfinner en himmelblå dvale seg. Den kan være i årtusener. Du víkner av at post-menneskelige arkeologer graver deg ut av dyssen.

23

[Page 24]

OBLIGATORISK UNDERVISNING

Du snur en stein som ligger på den fuktige bakken fordi du liker å se maurene, de gulbleke markene og saksedyrene som det ventelig vrimer av under den; alle disse smilene krypene du er den første til å oppdage, til å gripe på fersk gjerning. Men på undersiden av steinen er det denne gangen et ansikt, og dette ansiktet begynner å snakke med grietet stemme, mens smilene jordklumper løsner omkring munnen. Etterhvert forstår du av den knirkende, men bydende talen at det er din tur til å ligge med ansiktet ned mot jorden, helt til noen kommer og snur deg, nokså tilfeldig, i et anfall av barnslig nysgjerrighet.

24

[Page 25]

III

[Page 26]

(No text found in the image.)

[Page 27]

Jeg bor i Paris
hver natt, og der
går jeg opp vindeltrapper av stålranket lava
i folketomme fengselsbygninger.
Jeg vandrer gjennom lange korridorer
hvor løvfallet aldri stanser,
med et herbarium under armen,
hvor den samme røde rosen går igjen
på hver side.
Å Gresshopper med Kroner av Guld
på sine Hoveder, og Ansigtter
som Menneskers
Ansigtter
gjør meg ikke fortred, alt er slik
det skal være.
Det er allerede blitt sent
på ettermiddagen, her ute
blåner nordavind over husgavlene.
Vi rhanene er av silv
og har blodstenkte nebb, se!
som de blinker i den uekte solen
sier jeg, og glemmer at ingen
går ved siden av meg. Løvene
diger på plenen i parken, enda mer
likegyldige enn i morges.
Du er bortreist
står det over digren på elvebunnen,
men jeg kan vente. Jeg har
tid.
Her vi kner ingen
til sitt mareritt.

27

[Page 28]

Atriumhage, svale silleganger
omkring.
Sovende musikk-
instrumenter som aldri
skal røres mer.

Tomme stoler på halvrekke
og rad, med aura
av fiendens kroppsvarme.

Solen
bevisstliggende. Ingen
av dem
skal komme igjen, hverken
nakne eller forkledd.
Der utenfor
er verden alt
blitt et gigantisk
hvitskimrende fossil. Verden.

Og der sitter du,
Christabel, med
bankende hjerte
alene og
venter,
til du er en spindeltråd
gjennom stillheten
etter deg.

28

[Page 29]

I sommernattent
står et svevende skipsvrak
inn forstadsveiene
Gallionsfiguren til rors
og seilene fylt
av dine sovende børnededrag

Sett mellom trærne:

Tegnene i et ikke-språk
skrives av blyestikkerben
i den blikkstille vannflaten,
utslettelige som helleristningene
i den nyfjordtes panne

I himmelseng av mose
ved bredden av Sognsvann
sover nakenbadersken
som drømmes om deg
istykker

29

[Page 30]

Fra ukjent til ukjent,
fremmedspråklige tilinger
i veiene.

Mindre enn en
dagsreise, en regnbuehinne
mellan nomaden og synsranden.

Nedbrente hustufter,
de andres.

Mer veilignende
for hvert steg, men veien

stīr̄ stille, den.

Noe ligger uten īr̄
rīre seg, det bevegelige
kan passere.

Passere.
Passere.

30

[Page 31]
Knoker skraper
mot muren, greiner
gnikker p̄īr̄ senestrengene
spent over juvet.

Tidevannet syder
langs rynkene, knīr̄
gnisser mot tallrekken.

Sīr̄ blir det stille.
Dette er
celledelingens stumme komedie,
gjentagelse av gjentagelsen,
helt ut i
det blanke,

det u-

31

[Page 32]
Hjulspor,
kjerrevei.

Innover her
dro de, av alle
steder.

Hesten forsvant der veien
forsvant, n̄īr̄
ligner han et hult tre.

Hjulene, derimot,
triller tilbake i
hvert sitt spor, de snørter
fingerspissene
n̄īr̄ jeg strekker armene
ut, og
fortsetter.

32

[Page 33]
Jeg faller og
faller
ned gjennom
sjakten
i meg selv,

forbi lag
etter lag
av ruinbyer
hvor bare en sovende fangevokter
er igjen,
forbi fīrsprīklige boplasser
og huleveggen med avtrykk etter
den fīrste hūnden: din hūnd.

Faller. Faller.

Bunnlīs
er jeg likevel
ikke.
Men ogsi bunnen
faller. Og fallet
faller. Ingen
fīr
det siste
ordet

33

3. Ulven

[Page 34]

De nesten alltid fnisende
tenīlingsjentene
sitter stille
i det svarte bilvraket
mens det snīr og snīr . . .

Helt urīrlige,
med lukkede īyne,
lytter de til den fjerne stīyen
fra en fornīyelsespark.

34

[Page 35]

Skriften
svarter og hvitner
vekselvis
mot barrieren av stupbratt
hudflate.

I
den smale revnen
mellom stillhet og stumhet
kommer en klīftet tunge
til syne.

Pī
den matematisk utregnede
hodeskalle
faller drīpe
etter drīpe
av elskovsdrikken.

Ut-
settelsens
endelīse vaktrunde: umerkelig

slitasje
pī $\frac{1}{2}$ lengselstrinn
av granitt.

35

[Page 36]
Dette huset
vokser ut av trī $\frac{1}{2}$ rne
og er knapt til i $\dot{\epsilon}\frac{1}{2}$
skille fra dem.
Om kvelden er det lys
der, men nī $\frac{1}{2}$ r du
gī $\frac{1}{2}$ r inn
er ingen hjemme.

Dette huset
vokser ut av jorden
og er knapt til i $\dot{\epsilon}\frac{1}{2}$
skille fra den.
Om kvelden hī $\frac{1}{2}$ res stemmer
der, men nī $\frac{1}{2}$ r du
gī $\frac{1}{2}$ r inn
er ingen hjemme.

Dette huset
vokser ut av berget
og er knapt til i $\dot{\epsilon}\frac{1}{2}$
skille fra dī $\frac{1}{2}$ t.
Om kvelden ligger det tomt og forlatt
der, men nī $\frac{1}{2}$ r du
gī $\frac{1}{2}$ r inn
er det for i $\dot{\epsilon}\frac{1}{2}$ bo der
for bestandig.

36

[Page 37]
(JETTEGRYTE)

Rullestein
gnurer og gnurer
mot bergvegg
uten livstegn,
uten lynets eller neglenes innskrift,
rundt og rundt,
sovende eller skrikende,
alltid naken
vokser du deg mindre og
mindre,
rullestein, blir ingenting,
rullestein, eller later deg bare
hulrom,
rullestein.

37

[Page 38]

[Page 39]

[Page 40]

[Page 41]

Lukkede íðyne, sníðskriften
skal ikke
le-
ses.

Greinverket i híðndflaten,
ledetriðdene,
skal ikke
ty-
des.

De reiste. De etterlot
ogsíðtegn, de
fra-
víðrende.

41

[Page 42]

Strykekvertatt
for halvt nedgravde instrumenter
langt inni skogen
den gríðnne.
Av bark og humus, musikerne,
lar seg tilslørt somt oppliðse
i regnet, nærlært spillet
har vendt tilbake
til stillheten
det kom fra.

Etter juli,
januar.

Kríðkefot-
kalligrafi,
pausetegn,

mellom
sporlæst og sporlæst.

Nordlys
i íðyenkulden.

Hvem venter
ennið
inniblant granleggene?
Ikke det fíðrste.
Ikke det andre.
Men det tredje
venter
i menneskelæsheten.

42

[Page 43]

Det er bare hjertet
som har blitt sitt
lite
at det nesten ikke
hinner mer,
at det nesten ikke
synes mer,
der ute i horisonten
hvor mikkene
heller ikke
bor

43

[Page 44]

Inn i det veiliøsse, hvor
det blir mer glisset
mellom lokkeropene.
En oppredd seng
på berghamtern, seng
til sveve en hinnedsbredd over,
sveve . . .
. . . sove på ett ildye,
med det andre
stirre hardt mot det som
inntil videre
viker.

44

[Page 45]

Et sted bare
de undersjøiske
fester seg ved
rykker det i en muskel, som ildpner
og lukker for strømmen
av vann og plankton. Sitt
er det bare to tomme
blåskjellskall i sanden, til å
gjemme seg under.
Disse to skilte halv-
delene, som bare hang sammen
i den vesle
rykningen,
en slimete bindestrek
mellan to tomheter.

45

[Page 46]

Konvolutten ildpnes:
tilde,
bare tilde
siver ut.

Dette er uforstittelig.

Dette er allerede forstittelig.

Ditt språk blir stadig
tynnere, snart

til i $\frac{1}{2}$ puste i,
snart til ikke i $\frac{1}{2}$
puste i,

i $\frac{1}{2}$ ndeli $\frac{1}{2}$ st.

46

[Page 47]

Han roper at vannflaten
ikke m $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ h $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ re etter.

Hun ber mineralriket
om i $\frac{1}{2}$ tie.

Noe spr $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ kmekting
fortsetter i $\frac{1}{2}$ tale
i tunger,

mellom dem.

47

[Page 48]

Ovnsr $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ yken velter frem
fra munnen din,
men d $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ den
i de daglige br $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ dstykkene
har ingen smak.

Med bind for i $\frac{1}{2}$ ynene
og tent lys
i h $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ nden
skal du g $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ ut i duskregnet
etter alt pustendes
endelige
fugleflukt,

foran deg.

48

[Page 49]

S $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ rets lepper
beveger seg ikke.
Den underjordiske fortellingen
skal ikke
hviskes, selv til
sp $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ rsm $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ lsteegnet.
S $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ ret er um $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ lende
som var det alt
et arr.

49

4. Ulven

[Page 50]

Det st $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ rste
av verdens skeletter

brenner.

Vi flykter, i alle
himmelretninger, gjennom
kroppslabyrintene.
Hvor er utgangen
fra alt
dette levende?

Sove, sove
inne i jø $\frac{1}{2}$ kelen
skal du, alltid
like vakker.

50

[Page 51]
Krystallskalle
til jø $\frac{1}{2}$ speile seg i, her
i dette rommet.

Dine ansiktstrekk, glimtvis
i stjernebildet
der ute,
hvor trø $\frac{1}{2}$ rnes skrik
er blitt aske-

dryss
over gestene, finger-
spillet.

51

[Page 52]
All hø $\frac{1}{2}$ ghet
har inte lø $\frac{1}{2}$ mnat himlen enn
Och frø $\frac{1}{2}$ n kometens blickpunkt
har inget fø $\frac{1}{2}$ rø $\frac{1}{2}$ ndrats
pi $\frac{1}{2}$ dina viskningars strø $\frac{1}{2}$ nder
Den prasslande drottningen
drar fø $\frac{1}{2}$ rbi
med det vita pappersarket
der dikten
inte kommer att skrivas

(Med takk til Ekelø $\frac{1}{2}$ f
og Eluard)

52

[Page 53]
Kakofonivirtuosen
lytter til

dette fø $\frac{1}{2}$ rstumme.
Det utsender en
svak, jø $\frac{1}{2}$ nds-
svak lyd. Uten
dechiffrø $\frac{1}{2}$ rbar mening
eller meningslø $\frac{1}{2}$ shet.

Kanskje
ligner den klangen av

vanndrī $\ddot{\text{o}}$ pespill, vanndrī $\ddot{\text{o}}$ pe-
spill,
vann-
drī $\ddot{\text{o}}$ pespill

53

[Page 54]
Stī $\ddot{\text{o}}$ med bare ben
i puls-
slagene. Mens de sli $\ddot{\text{o}}$ r
mot kystens brysthule,
tī $\ddot{\text{o}}$ rer vekk
splintene av dager, ?
frost-
sprengning,
ventetid

54

[Page 55]
Du sovner
til eventyr hvisket gjennom
nī $\ddot{\text{o}}$ kkelhullet, mellom
blomstrende sengestolper.

Du vi $\ddot{\text{o}}$ kner
nedsnī $\ddot{\text{o}}$ dd.

Nī $\ddot{\text{o}}$ r du ī $\ddot{\text{o}}$ pner
boken,
skriker den
av smerte.

55

[Page 56]
En liten munn
ī $\ddot{\text{o}}$ pner seg
i knausen.

Den lejer i seg
det sildrende regnvannet,
trekker seg kjapt
tilbake, etterlater
ingen sprekk.

Bare vi
sī $\ddot{\text{o}}$ det.

Og vi sier
ingenting, vi, fi $\ddot{\text{o}}$ r noen
hogger oss ut.

56

[Page 57]

Dette
var en oppdagelses-
reise. Når
ser jeg landet.
Det er gjennomsinnelig
og tomt. Et territorium på et vidt gap
for mitt mannskap
av vanskaper e.
Den som setter sin fot
på stranden her
finnes ikke mer.
Senk skipet.

57

[Page 58]
De usynlige
flakker ikke lenger omkring
mellan mineralriket og menneskeriket.

De står bom stille
i et millioner av gangen.

De kan betraktes
som minnesmerker over seg selv.
Uten inskripsjon.

Leve i ly av dem.
For ikke holde ut
lyset fra språkmønsteren. Fra minnespråket.

58

[Page 59]
Litt synrunene
i svaberget,
navnet.

Men du er i bølgelge-
slagene, som tilmodig
sletter ut
merkene etter innsiktens kaos,
og igjen gjør Stein

til Stein.

59

[Page 60]
T. [INDISTINCT CHARACTERS] TO TREATMENT GAME

==== Forsvinningspunkt%20%20dikt.yaml ===

[Page 1]
16.4.81 NORSK RIKSKRINGKASTING 25303
BIBLIOTEKET

Utgitt av Biblioteket i
NORSK RIKSKRINGKASTING

Forsvinningspunkt

K

[Page 2]

d

ex 2

Tidligere utgitt

Skyggen av urfuglen. Dikt. 1977

Etter oss, tegn. Dikt. 1980

[Page 3]

25

Tor Ulven

Forsvinningspunkt

DIKT / GYLDENDAL NORSK FORLAG / OSLO

NB Rana
Depotbiblioteket

Utgjørt av Biblioteket i
NORSK RIKSKRINGKASTING
1981

N12<100042319707
[Barcode]

NORSK RIKSKRINGKASTIN
BIBLIOTEKET

NRK
BIBLIOTEKET
ex 2 - mag.

[Page 4]
Gyldendal Norsk Forlag A/S 1981
Printed in Norway
Lie & Co.s Boktrykkeri, Oslo 1981
ISBN 82-05-13117-1

[Page 6]
III STRØM

Viære vann 43
Ansiktstrekkene 44

Er halo 45
En dirigent 46
Fra det blikkstille 47
Det stille ī½ret 48
Dī½nninger 49
Her i fjī½ra 50
Som ī½ se 51
Eksil 52

IV FORSVINNINGSPUNKT

Solen fī½rst 55
Jeg prī½ver ī½ skrive fortore 56
Det siste hvilested 57
Sett dī½ren pī½ vidt gap 58
Det skyldes kanskje 59
ī½yet 60
Nī½r forsvinningen lyser 61
Selv under tykke lag 62
De er ikke her 63
De finnes sī½vidt 64
Hjemreise 65
Vi stī½r stille 66
Snī½flatene 67

[Page 7]

|
(FARTSGRENSE)

[Page 8]

(The image contains no readable text.)

[Page 9]

Du nī½r det
aldri
du kī½rer sī½ fort
at fartsgrensene
hvitner
veien blir bredere det lysende
punktet er
der det er
forut det vokser
det blander du
er langt inne i
flimmeret og forstummningen,

og alderen din
uttrykkes i negative tall,

mot uendelig

11

[Page 11]

Fottrenn,

ī½renett av kuldegysninger
gjennom kropp og mur.
Her nede.
ī½r etter ī½r.

I borggjørden
sprudler springvannet. Det er
for fabeldyret av marmor
du skal bli

der oppe
i den snøblinde sommerdagen.

13

[Page 12]
Skikkelsene fra fortellingen
forvillet
langt inn i

iskrystallen.

Gjennom gluggen
i borgmuren,
en fjern gressklippers

snurr.

Lufttrommets brutte
glidetredider.
Frittsvevende

strisekker med jord.

I et gisp

fosser vannmassene
mot naken hud.

14

[Page 13]
Huset rister av regn.

Lampene snurper
lyskretser sammen, for å fange
mørkreddetheten.

Men mellom murveggene
i kjelleren,
den gamle sovedukkens drømmemellom
og i sagbladet,
ikke noe glimt

av lynet
for de

desperate.

15

[Page 14]

Sludd,

trü $\ddot{\text{e}}$ rne i en park,
til det
ugjenkjennelige.

Novembers $\ddot{\text{i}}$ ndagen
i varsom bevegelse,
fjernstyrт

av svake
hvitemakter.

Jeg var ingen
museumsgjenstand
mer.

Bebodde omverdener.
Tusm $\ddot{\text{i}}$ rke.

Neandertalerens skalle, den lyste
med en myk gul glans

foran meg
i det v $\ddot{\text{i}}$ kte fortauet.

16

[Page 15]
N $\ddot{\text{i}}$ drop: hageskulpturen
st $\ddot{\text{i}}$ r alene
i kampen mot

horror vacui.

Muld
p $\ddot{\text{i}}$ asjettene.

Novemberregn
i kaffekoppene.

Oml $\ddot{\text{i}}$ pstiden
365 dager, 6 timer, 9 minutter
og 10 sekunder.

17

[Page 16]
Stille

i salen.

En utgravd kjeve
lener seg over
mikrofonen

og skriker

med istidens
utd $\ddot{\text{i}}$ dde

stemme.

18

[Page 17]

Tar bildet

ned

av veggen: hvitt

rektagel, dī᷑½t
ligner deg,
ukommentert.

19

2. Ulven

[Page 18]

The image does not contain any recognizable text.

[Page 19]

||

(FORGRENING)

[Page 20]

[Page 21]

Slagskyggen

hviler

i blendende Snī᷑½hvithet.

De uberī᷑½rbare
formene,
noe
halvt oppreist, antyder
deg,

som falt her ifjor.

23

[Page 22]

Skogbrannen

slukket,

byens fjernlys
tent.

Det er dī᷑½de dyr
og majesteter

som bli᷑½ser forsiktig
pi᷑½ lur.

Vi flagrer
gjennom juninatten,

sotflak.

24

[Page 23]

Dī᷑᷒r pī᷑᷒ glī᷑᷒tt
mot landskap
av grī᷑᷒ ull og tī᷑᷒keflak,
lodne dagsreiser innover
mot usynlighetsranden.
Gopler, streptokokker, spermier
i sī᷑᷒vndrukken glideflukt
over rotvelter
av rī᷑᷒yk.

Vi gī᷑᷒r ut (eller inn),
blir skylette,
grī᷑᷒nende.

Med en rest
av soloppgang
i oss.

25

[Page 24]

Planen
ville hun lage
etter tī᷑᷒renettet i en
tī᷑᷒yenstikkervinge.

Det skulle bli
en by,
krystallklar, og lagt i
grus
fī᷑᷒r deres tidsregning.

26

[Page 25]

Der bebyggelsen
slutter,
hersker forsvinnerne
inntil

videre. De styrer
sovende,
deres tankevirksomhet
er forri᷑᷒tnelsesprosessen.

Med tī᷑᷒rrkvister
skriver de
i protokoller av jord:
Vet ikke.

27

[Page 26]

Linjene i hī᷑᷒nden
lī᷑᷒per videre
som stier.

Hvor de ender, dit

kommer du ikke.

Men det er tunge steg
på halv vei langs dem,
i motsatt retning,
gjennom deg
og ut på halv den andre siden.

Med utsikt over byen
og fjorden.

28

[Page 27]
De danser langt
til skogs,
til stillheten fra
strenge lærse
feler.

Bare sildring i bekken
som snor seg gjennom
steinalderen.
Og for en ekstrem
høyrsel: lyden
av erosjon.

De danser og danser,
uten å tenke på deg.

29

[Page 28]
Nok
epidemisk
lys.

Grave seg
i steinfor hjerne
og vestenfor klo,
uopplyst,

underjordisk.

Ja,
de ufigdtes like
er streng.

30

[Page 29]
Lyn.

Synsnervene
til et vesen
som lever og dør
fortere
enn tanken

svartner.

Som deg, etternī½lende
avglans

pī½ netthinnen.

31

[Page 31]
Raggete bī½ker
i hyller
av stein.

Et pseudovesen
leser aforismar
som hī½ner oss;
lampen

er et svart hull. Vi vet

sī½ lite
om
umenneskelig
litteratur.

33

[Page 32]
Stiene
leder inn i skogen,
ikke ut:

jeg er allerede
mose
pī½ det
kī½rlighetsbittet
du etterlot
der inne.

34

[Page 33]
I furutreet
henger det lysekroner, kom
hit.

Du ogsī½,
en av dem.

Det er visst et karneval
pī½ avveier. Alle er nakne
og har masker
av torv.

Er du redd, si
at du bare er
et vindfall

som simulerer
glede.

35
3. Ulven

[Page 34]

Du tier ikke
stille
nok.
Summetonen
er
i deg.

Eikestammen, barkfurene
summer ikke. Der
kjenner du
igjen
ditt ansikt,

utenfra.

36

[Page 35]

Langs bladnervene
i sommerlyset, ilinger
ned mot

grunnmur,
jordlabyrint.

Hiič½ret
var veke, noen
tente piič½,
jeg brant ned, sakte

og smertefritt.

Niič½
kan du

gič½ deg bort.

37
4. Ulven

[Page 36]
Det kreves

stiič½vler av svartjord,
embetsuniform av lav,
parykk av myrull,

for iič½ stiič½ ubevegelig
her,

og vente til en blir
sporlič½st
fič½dt.

38

[Page 37]

Det er til
i en parentes

streket i skaren.

Med mye
urikt

omkring, for spor etter andre

vesener, nye
fall.

39

[Page 38]

Snien, hvitheten
blir aldri
hysterisk,
tror jeg.

[Page 39]

III
(STRIM)

[Page 40]

[Page 41]

Vi re vann i
vannet.
Vi re stein i
steinen.
Eller elske hunden
som griper steinen
under vannet.

43

[Page 42]

Ansiktstrekkene
skurt vekk
av isbreen.

Men regndripen
i halsgropen

tindrer

lenge
i mørket før jeg
sovner,

og vi forsvinner etter samme
fingraderte
skala.

44

[Page 43]

Er halo
rundt vī $\frac{1}{2}$ rt
fravī $\frac{1}{2}$ r, lydbī $\frac{1}{2}$ lger

fra det sentripetale
jeg.

Tolker
ringene i vannet
etter potteskī $\frac{1}{2}$ ret
med avtrykk av vī $\frac{1}{2}$ re kjennetegn,
ansett som tapt.

45

[Page 44]

En dirigent
satt ut i mildvī $\frac{1}{2}$ ret, og de
innbilte

hundrede fioliner,

eller bare
vannlyder
under takstokken,
en istapp

lysī $\frac{1}{2}$ rene
pipler ut gjennom.

46

[Page 45]

Fra det blikkstille
brī $\frac{1}{2}$ dypet
skal bunnsteinene
stige opp

gjennom speilbildet ditt:

I dag
er det prekabrium.

47

[Page 46]

Det stille ī $\frac{1}{2}$ ret, og ī $\frac{1}{2}$ rene
som knirker.

Den tomme bī $\frac{1}{2}$ ten
glir
loddrett
til jords.

Det sitter noen
i oset, venter
pī $\frac{1}{2}$ at det riktige vannet
skal renne.

Endelig, strømmevirveler
over ryggen av
stein,
steinen i ro
under vandrende
klarhet.

48

[Page 47]
Dønninger, dønninger.

Pi holmen
viser det gjenglemt
lommespeilet ditt:
himmel.

Dønninger

49

[Page 48]
Her

i fjærer
er det en sentral
for det
ukontrollerbare,

med tastatur
av fuglenokler og glasskifte.

Smideler
i forsvinningenes
lydløse
kjempemaskineri.

50

[Page 49]
Som ikke se
solen
gjennom en glassmanet,

eller viere viljelos
gresstang
hos brenningene, og likevel

klore seg fast.

Som om
personnummerne sank mot
null.

Som om tusenårsriket
var et megalittisk
monument.

51

[Page 50]

Eksil

i det

hvitglîðende.

Eksil.

Landlyst land; ïðyr

emigrerer, grus

er pîð nedtur

fra sin egen soliditet,

og der:

fornem beingrind,

renskurt

av isvann.

[Page 51]

IV

(FORSVINNINGSPUNKT)

[Page 52]

[Page 53]

Solen

fiðrst.

Kaos

en tilfið yelse

i parentes.

Urmenneskelige verdener

nîðrmer seg

og fjerner seg.

55

5. Ulven

[Page 54]

Jeg prîðver ïðskrive fortore

enn forsvinningen

farer

gjennom meg.

Jo.

De snîðr meg ned

levende. Solen

er bitte liten, men

altetende.

Jeg er for

svaksynt

til ïð

overleve.

56

[Page 55]

Det siste hvilested

strîðdd ut

overallt. Dit
drar vi.

Myriader
av gravitasjonsfelter
suger
inn mot hvert sitt
sentrum

av forsvinning.

Fossilet

har samme
lysstyrke
som solen.

57

[Page 56]
Sett døren på vidt
gap,
så blir huset
borte.

Her ute
er det gudligst. Ikke stedet

for et normalt
liv.

Kulde.
Sol.
Uitenhet.

Prøv å rope ut
at vi er redusert
til et
minimum.

58

[Page 57]
Det skyldes
kanskje
en kaotisk sol. Uoppdaget

selv for de døde.

Har et uhyre
tenkt den
ut
en gang, og siden
glemt det?

Brettet synet
av

det destruktive kjemperiket,
blendhvitt.

Sør er den borte.

59

[Page 58]

øyet
observerer

rommet
gjennom
sin knokkel: avstanden
altoppslukende, lysende
punkter

finnes, også
bak senket
øyelokk.

60

[Page 59]

Når forsvinningen lyser
sterkt nok

kan vi tolke
viere egne
klommer.

I mørket
blir vi

dumme. Når
mineralriket.

Forsvinnings
er
dannelse.

61

[Page 60]

Selv under tykke lag
av fostersvvn

merker du at
solens stillhet

ruver
der ute
et sted.

62

[Page 61]

De er ikke
her. De oscillerer

mellom jorden
og solen.

Svingetallet
sī᷑½ hī᷑½yt
at farten nī᷑½rmer seg
forsteining.

Det rī᷑½r
interregnum

mellom to skrik.

63

[Page 62]
De finnes
sī᷑½vidt. De

stavrer seg gjennom
vinterskogene
i det matte lyset fra
bein.

Det som ligger
og hviler
i dem,
er lett. Det er

amusant.

Eventyrene
helt
avfolket.

Solen kald nok
til at de fi᷑½r sove
om dagen,

nī᷑½r vi arbeider med i᷑½
utrydde dem.

64

[Page 63]
Hjemreise,
ikke til knokkelen, men til

rommet

inne i knokkelen,
likestilt
med istapp

og protuberanse.

65

[Page 64]
Vi stī᷑½r stille.
Vi blir mindre
enn vī᷑½r egen

identitet.

Innskriftene
slettes,
og er gyldige
dårlig.

Veiene
fører bort fra
oss.

Speilet
speiler
en stor tom
prosess

66

[Page 65]
Snøflatene
opplyst av svekket
grindighet.

De døde sparker fra
inn i det
ubebodde. Lympene
ligger der.

Vi synes nesten
ikke
lenger.

[Page 66]
(No text was detected in the image.)

==== Gravgaver%20%20fragmentarium.yaml ===

[Page 1]
GRAVGAVER

[Page 2]
Tidligere utgitt:

Skyggen av urfuglen. Dikt 1977
Etter oss, tegn. Dikt 1980
Forsvinningspunkt. Dikt 1981
René Char: Raseri og mysterium. Gjendiktninger 1985
Det tilmodige. Dikt 1987

16267
BAMBLE BIBLIOTEK
AVD. HERRE
3912 HERRE

[Page 3]
Tor Ulven

GRAVGAVER
Fragmentarium

[Page 4]

i Gyldendal Norsk Forlag A/S 1988

Printed in Norway

A.s Reistad Offset, Oslo 1988

Omslagsdesign: Kari Helene Dihli

Omslagsfoto: Sigrid Aaronss

ISBN 82-05-17782-1

[Page 5]

Hver dag gjerende oppi fem tusen to hundre femti rester av kylling, tre hundre sauelli, et ubestemt tusenall potteski, et dusin forfalskede terninger, en piggfugl, seks hundre og tretten muslinger, en pose med kobbermynter, to hundre og femti hjerter, fragmenter av en kongelig hjelm, et marsvinskelett, en keramikkovn, rester av en mur, atskillige havskilpadder, et verksted for pipehoder, samt tallrike andre ting, hver dag, uten vite om det der nede under dem, under surret av stemmene deres og dameskoenes klaprende hjerter.

En dato. For eksempel den 22. november 1953. Denne dagen, eller snarere kvelden (lokal tid) da Arturo Toscanini dirigerte NBC Symphony Orchestra i Tragische Ouvertüre av Brahms. Han dirigerte utvilsomt også andre verker, men på den platen hvis gullomslag ikke (et allerede fordekket) lyser foran meg, finnes fra denne konserten utelekkende inngravert de 14 minutter og 7 sekunder det (ifig lge coveret) tok Toscanini å fremføre dette stykket, kanskje Brahms? dystreste og mest ubenynnelige (ved siden av passacaglia-satsen i 4. symfoni), hjemskikt av desperate marsjrytmer, uthult av truende pauser, som i det lumen bli mørket mellom to tordenbrak, eller ikke en eksploderende bygning er på nippet til å rase sammen, men ennå henger der et øyeblikk, uvisst hvor lenge, før den synker langsomt som en luksusheis ned i et hav av stikkv som skum-

5

[Page 22]

klokken som avbrytt, han hadde tenkt på hvordan det lyder inne i vognen, som om bjellen beveger seg raskt forbi toget, ikke omvendt, med et underlig synthesizer-aktig glissando, mens da, i bilen, bare et tikkert og rotfast kling kling, mens han sto foran den nedsenkede røyd- og hvitstripte bommen og ventet (og kjente hvordan varmen tiltok igjen da luftstrikkmenn fra vinduene opphørte), mens det lange godstoget, frysevogner, biler, trelast, containere, tall- og bokstavkoder, navn, forkortelser (INTERFRIGO, CTC, LINJEGODS) passerte, som var det en tegntransport også, en metafor; historien fra en eller annen gresk ferieøy, de hadde sett ulykken på en smal og ukring vei, en motorsyklist overkjørt (og drept) av en bil på lakkert ordet METAOPA, altså transport, med store bokstaver, knust av metaforen, en grotesk historie; Paul Celans dikt

EIN DRÖHNEN: es ist

die Wahrheit selbst
unter die Menschen
getreten,
mitten ins
Metapher gestützt

tenkte han på nøyaktig, etter påtak. Men den gangen var det bare drøyt nøyaktig av toget, et godstog rett og slett, som hamret forbi frontruten, fordrevet av laminatglassets krumning ved ytterkantene, og den påfylte stillede lyden av den elektriske varselklokken; i hans øre, på det tidspunktet, mørkt klange ha minnet om en kirkeklokke, og ditt igjen fikk ham til å se, virkelig se, på skjelettet. I likhet med nesten alle detaljer man ser omgjort og omgjort hver dag, med vanens utvannende blikk, var det nøyaktig mest sunket inn i bilinteriøret, lik en prikk i et pointillistisk maleri, på linje med den instruktive figuren på gearspraken, det hollandske klistre-

22

[Page 33]

Slik sluttet utkastet, gitt opp for mange år siden. Underlig å se det igjen, en liten bit, lik de alltid ufullstendige funnene han selv gravde frem nøyaktig, en historisk roman uten begynnelsen og slutt.

Et slags teater som liten helt i mørke da teppet gikk opp. Man fikk aldri se hele scenerommet på nøyaktig gang, men plutselig blaffet en spotlight som traff et bord med krittalllete og flekket hvit duk, kakerester og svarte biter på en sittende allerken, en veltet rømer, en kritpipe som ble fordoblet i et gullfat, en bukett orkidéer, en levende, fuktig snegle. Til og med liten drysset inn i lysflekk fra mørket, liten av litennn eller kastanje. Kanskje falske, av den typen man kan se i utstillingsvinduer (sittende i klesforretninger) om høysten. Lyskas teren sluktes bratt, men så falt lyset, noen sekunder, på et bord med melkekartonger, eggeskall, brødskorper og engangslighter. Siden fikk man også se, blant annet, det forvitrede hodet av en antikk marmorskulptur med oppsperret munn (skrik fra mørket), et par øyne som satte spor i fuktig sand (lyden av brenninger), en høynd som kjørte tegnet et nakent kvinnebryst mens regndråper falt på det (fjern tordenbrak i bakgrunnen), et utmagret mannsansikt, vridd som en trestamme av skrek, stumt, gapende, øye scenen igjen ble liggende i mørke, og det raslet som om noen gikk gjennom hauger av vis sent liten, eller papirer:

Å vil han grave dem opp, blir han skuffet. Hva jorden har drukket, er svunnet og tapt.

Å Å Å dag, som jeg hater med bitrere hat enn alle de dager jeg levet! Å natt med din redksamme fest, da jeg fikk min grufulle byrde Å biter tilbake!

33

[Page 69]

men i tilfeldig orden. Det forekommer uhyre sjeldent at man finner komplette fossile skjeletter av mennesker, selv

fra øvre paleolitikum, og funnene blir mer mangelfulle jo lengre man graver seg tilbake i tiden, slik individets erindringer blir færre jo lenger tilbake det forsøker å huske.

En litrebok i semantikk forteller at det moderne franske ordet for 'hode' kommer fra det latinske *testa*, som betyr 'leirkrukke', og at ordet opprinnelig var et uttrykk for folkelig humor og ironi, men at parodiens etterhvert fortrengte det seriøse ordet fullstendig, slik at denne nye betegnelsen i sin tur fikk en helt ny klang.

Cranium betegner et funn av det fullstendige kraniet, *calvarium* er en skalle hvor underkjeven mangler, *calvaria* en hjerneskalles uten ansiktet, og *calva* står for det minimale funn, kraniekalotten. Betegnelsene er hentet fra det dype språket latin.

I dette museet kan man se en neolittisk *calva* som er tydelig slitt langs de uregelmessige kantene, og sannsynligvis har vi brukt som en slags skål, for eksempel til å drikke vann av, som en øse. Først var denne skallen altså fylt med hjernemasse, så med vann, så med jord, og så med luft, som om disse suksessive formene for materie var likestilte, like velkomne, like gyldige. Inntil et visst tidspunkt var det noen som tenkte under denne kraniekalotten, et menneske, en som kunne si sitt eget navn, men som ikke mørknes utenfra, redusert til gjenstand.

På overflatene av alle skaller finnes de takkete sammene, suturene, som om kraniet også fra først var en samling skjær, en knust krukke fyld sammen for å fylles med et jeg, og siden tippes for det igjen; kraniet som en relativt

69

[Page 72]
traktater eller samlede verker som fortalte at alt, en dag, skulle bli sant, skjennet og godt; det sto alltid til disposisjon, og når han tok det vekk fra øyet, hadde verden samme farver som før. Men, i alle fall, han hadde bare hatt hendene å grave med, og så fanatisk var han ikke. Han hadde derfor ikke hatt noe annet å gjøre enn å krysse tilbake til utgangspunktet ved den solbeskinte muren, hvor (det slo ham ikke, etterpå) den svakt vaggende skyggen av linnetreet, med vimrende lysflekker i, mørkt ha flyttet seg litet mens han var borte, selv om han ikke kunne ha sett det med det blotte øye, hvis han altså i det hele tatt hadde tenkt på det da, og ikke bare ikke. Bladet hadde han tross alt tatt med seg. Han hadde lest noe, noe som alt var glemt,

Klokken var nesten ett. Det kunne vi re brevskriveren som hadde sett annonsen og ringte istedenfor å holde seg til annonspalten.

Det satt en kvinne inne i den halvmørke stuen, en kvinne som antagelig hadde vist vakker for tyve år siden, men som ikke var sterkt falmet.

Hvem var han? Hvordan hadde han falt ut? Hvorfor sto

det en politibil på halv veien? Og hvem var den hüfteye, blonde mannen som hjalp den unge piken av toget og bort til politibilen?

Hele ansiktet lignet skremmende pï\x9f\times et d\x9f\timesdnin gebode, og inntrykket ble forsterket da hun smilte og blottet en rad med gule, lange og glisne tenner. Hun var kledd i en sort kjole under en sort kappe, og b\x9f\timesde kjolen og kappen var skitten og slitt. P\x9f\times\times bena hadde hun et par utg\x9f\times\times t\x9f\times\times fler.

72

[Page 95]

for bildet) mens hun freste noe, antagelig et skjellsord, og endelig gikk videre, inn i den antikke tragedien (hvilket det sannsynligvis var), og kameraet viste hvordan bøyelgene på øste hvislende innover stranden, og sporene etter fiøttene hennes, kneavtrykket og gropen etter den graven de høyenden ble mer og mer utvisket for hvert bøylgeslag, de løyste opp kanten av minnet også, for hun husket ikke mer, selv om de sikkert var blitt kvitt jernskrotet og hadde kjørt hjemover igjen med en tom tilhenger som spratt klaprende over hullene i veien, bumpet siølevannet ut av dem, og lenge etter at bilen og tilhengeren var borte, mistet det brungule vannet ha fortsatt å sive sakte tilbake i hullene.

16 MAI 1970, 23.4.71, 10 APR. 1972, 7.3.73, 4 FEB.
1974, 27 DES. 1974, 15 NOV. 1975, 7 OKT. 1976. Pi½
lì½nekortet, en roman uten handling, dager da alt kunne
ha skjedd.

Andre ganger er det innlysende hvorfor du husker det du husker, fordi du erindrer med begjørt mer enn med intelligensen, som den kvinnotorsoen, eller snarere underkroppen (magen, hoftene, lårrene), liggende på siden, ifigert en hvit nylontruse som rynket seg litt ved strikken, og skinte silkeaktig, et bilde i overveldende format (2 x 1,5 meter, minst) i forhold til motivet, fotorealistisk, man kunne se hver rynke i navlen, fullstendig uvirkelig, altfor stort, altfor illusionistisk malt; ikke tilfeldig at det var akkurat dikt motivet han husket, siden resten av utstillingen var glemt, bortsett fra akkurat disse kvinnelige formene, som ikke var av denne verden, fordi de lignet altfor mye, liksom det skulle vi fortært en av brødrene van Eycks engler, avkledd sin smykkebehengte kjortel. Og speilet. Speilet som hang i den halvmyrke qangen, ved en avsats i den

95

[Page 113]

NOTER

(s. 31): *İ̄½Vil han grave dem opp . . . İ̄½ Aiskylo?: Orestien.*
(ib.): *İ̄½İ̄½, dag, som jeg hater . . . İ̄½ Sofokles: Elektra.*
(ib.): *İ̄½Snart skal hun i dī̄½dens . . . İ̄½ Evripides: Medea.*
Alle fra boken Greske tragedier, oversatt av P. İ̄½stbye.

(s.68): *i*½En tommelfingernegl . . . *i*½ Fra Store Norske Leksikon, art. 'negl'.

(s. 93): Ær nettopp da skal etruskernes høvelfigurer . . . Plutarchos: Livsskildringer med sammenligning, oversatt av Henning Mørland.

[Page 114]

The image contains no legible text. It is a predominantly white surface with a few small, scattered, non-textual smudges near the bottom left corner.

== Nei%20ikke%20det%20historier.yaml ==

[Page 1]

Nei, ikke det

[Page 2]

TOR ULVEN

Tidligere utgitt:

Skyggen av urfuglen. Dikt 1977

Etter oss, tegn. Dikt 1980

Forsvinningspunkt. Dikt 1981

Renig Char: Raseri og mysterium. Gjendiktninger 1985

Det tilmodige. Dikt 1987

Gravgaver. Prosa 1988

Sippesolen. Dikt 1989

[Page 3]

T O R

U L V E N

Nei, ikke det

HISTORIER

NB Rana

Depotbiblioteket

GYLDENDAL

NORSK FORLAG

OSLO

[Page 4]

Ær Gyldendal Norsk Forlag A/S 1990

Printed in Norway

A.s Reistad Offset, Oslo 1990

Omslag: Clas Hansen

ISBN 82-05-19007-0

[Page 5]

GULL, VINTER

For eksempel kunne jeg begynne med tujaen
der den står og rokker i vinden; en slags grunn,
konisk mopp av bar. Det lille treet vipper elas-
tisk som en punchingball, eller kanskje som visse
typer leketøy festet til springfjærer, men mer
kaprisiest, mindre mekanisk (nomadene: de
knusktærre, kvasete buskene som blir ser gjennom
ærkenen sammen med sanden og støvet, hekter
seg fast i en trestamme, hopper videre som klovne-
te skeletter av filleballer). De har helt forskjeli-

ge mī̄lter īlre seg pī̄l i vind, sī̄lrig svak vind:
de smī̄l bartrī̄rene oscillatorer slik at toppen beskri-
ver en slak bue, eller kanskje en sirkel (hvis vin-
den kommer fra flere hold), mens frukttrī̄rene
(ihvertfall nī̄l, om vinteren) bare flimrer med de
tynnestre kvistene, det ligner tentakler eller fīle-
horn, kanskje pī̄l sjī̄l dyr, eller insekter, men stam-
men og de tykke greinene forblir mer eller mind-
re urī̄rlige. Hvis jeg bare kunne beskrive haven
slik den ligger nī̄l, uten noen historie, omtrent
farvelī̄ls, tresnittaktig, nesten helt svart og hvit,
bare formidle synet av haven, ikke noe annet,
som om jeg var et hjerte- og hjernelī̄st īlye, som
om jeg var et videokamera av ord. Fotografiet,

5

[Page 17]

TREKNING og Lī̄RDAG, med store typer, svart
pī̄l kanarigult. Men jeg kan ikke. Noe annet har
meg i sin makt. I det grunne, men mī̄lre van-
net kan jeg nī̄l se uhyret av gull funkle, de leppe-
aktige kantene langs munnen rī̄dglinsende, de
spisse tanngardene som skilles av det digre, for-
slukne gapet, gapet en naken skikkelse styrter
ut av, en mann av gull, som man kunne tro flyk-
ter fra sin egen skrek, fra kapitalismens griske
monster, eller fra selve tiden, men som i sitt byks
av urī̄rlig panikk ikke redder seg fra noe, bare
forblir der, skinnende i mī̄lket av fullkommen,
uhjelpelig ro, et avbildet mesterverk av gullsmed-
kunst, stjī̄let, omstī̄pt, īl delagt for lenge siden,
trī̄sterikt i sin utilgjengelighet, der nede i det
grunne, svarte isvannet, omgitt av den kakete,
klisne servintersnī̄len som er grī̄l net av eksos og
sotpartikler, ikke hvit, ikke ren, ikke tom.

2. Ulven

[Page 18]

SPILL

Grusen, eller den hardtrampede jorden, den
tilhī̄lte en tī̄rkeplass, rett og slett, tom for vas-
ketī̄ly den dagen; de blīl (eller gule eller grī̄lnne)
plastsnorene hang i slakke buer, som pī̄l et instru-
ment nī̄l strengene skrus lī̄ls, mellom to stativene
stukket ned i bakken, og det var disse stativene
de hadde brukt som mī̄l (uten keeper) i en klos-
sette etterligning av fotballspillet, med sterkt redu-
sert bemanning, dette anstrengende og gledeslī̄lse
spillet han aldri hadde forstī̄tt vitsen med. Den-
ne varianten nī̄lrmest en slags driblekonkurranse
full av seige, rykkende og sparkende ben som
filtret seg irriterende i hverandre, som uavlatelig
lī̄ste seg i anatomiske blīknuter mens lī̄rballen
spratt unna og ble fanget av en tredje (eller fjer-
de eller femte) spiller, som eventuelt sparket den
i mī̄l, det vil si gjennom den selvflī̄lgelig nettlī-

se portalen som jernriðrene utgjorde.

(Zenet ble spilt på et brett med tredve ruter, men ettersom reglene er gjort tapt, vet man ikke hvordan. Under Det Gamle Riket disponerte hver spiller syv brikker, som ble redusert til fem under Det Nye Riket, da spillet hadde fått en religiøs betyd-

18

[Page 29]

ne, for den saks skyld dagene etter var fullstendig utvasket; bare omijen og omijen, en filmbit som spoles tilbake og vises, spoles tilbake og vises, som nå er etterforskere leter etter et spor, dette i yeblikket da han rundet hushjørnet halvveis, brøkstoppet (liksom han står mot et usynlig rekkverk foran en dyp sjakt) og fikk se de to mennene akkurat idet de dekket den ikke lenger levende arbeideren med ullteppet.

(I tillegg dem var bildet på sett og vis likeverdig med virkeligheten, og derfor kunne statuer bli levende. Man ga dem liv gjennom åpningen av munnen, samme ritual som ble brukt på mumiene. I mastabaens offerkammer ble det på en steinplate gravert et bilde av den døde sittende foran et bord med overdødige retter. Om presten forsørte sine plikter, så ørget scenene fra hverdagslivet på gravens vegger for den dødes behov. Bønderne og høvdingene baker brøkd, kvinner vever linntøy, og alt dette blir til virkelige brøkd og virkelige klær.)

[Page 30]

GLEDEN VED LANDSKAPET

Det er om ettermiddagen. Mot den blasse, disige og skyede himmelen lyner en klynge svartere, ribbede eiketre, negativt, i svart, synsnerver amputert for sitt grønne i yeeple, med snitt bløst inn i stammenes barkfurter og greinklifte, to stammer i matt speiling (grumset til med isklumper, pinner og steiner), ved siden av skyggebilde ne av de tre barna som sklir på isen, eller rettere sagt, den ene som sklir (hvit stripe) og de to andre som ser på, gutten (en pike står ved siden av ham) med hendene i lommen, antagelig for å varme seg; trærnes speilbilder ubevegelige (bare i ekstremt sterk vind ville man kanskje se dem pendle tregt over den blanke flaten, liksom de var undervannsplanter eller riktne stokker fastklemt i mudderet), mens barnas skygger fremstår virrete og ustadige, og man vet at de snart vil bli borte, mens bildet av trestammene vil forblie i den bliktgrønne isen, inntil det svertes inn i mørket når den korte dagen er over. Snart, men ikke ennå. Kjerre- og vognhjulene har skjæret gjennom det tynne, linntøysaktige snittfloret med parallelle, rustbrune stripene; mellom dem er snittene kratret til av menneske- og hestesko, slik at veien en-

[Page 52]

snekket seg i ørværkent inn på dem, skulle ha langt ut med hyrdestaven i et rasende slag, så ret eller drept en av svanene og skremt opp de to andre, hvis skrik han siden ville høre fjerne seg mer og mer.

[Page 53]

GITT

Gitt et øye, et øye som er øpent allerede fra fiendselen av (til forskjell fra visse dyr (hunder, mus, katter, rotter) som er blinde, som har en tynn hinne av hud over øyet i flere dager, tilog-med uker, etter fiendselen), dette øyet som umiddelbart, ved hjelp av sine tapper og staver, ser noe ingen siden husker: det aller fiørste, riktig synsintrykket (som likevel, visstnok, kan gjenkalles ved hjelp av hypnose, men blir glemt igjen så snart hypnosen er opphevet) av smertende lys, som regel, i viere dager og viet samfunn, (som det heter, liksom vi eide viet dager og viet samfunn), på et sykehus, bare i en annen avdeling enn der hvor de døende mister synssansen (i spesialiserte tilfeller: terminalavdelingen), omgitt av en for et ikke-kyndig øye nesten identisk teknologi. Gitt dette øyet, som i seg selv, lik et speil, mottar alt synlig uten øye bevare det, i seg selv tomt, uten intelligens, uten erindring, transplantiert fra et individ (av samme art) til et annet, som vil motta, selv gjennom en livslengde godt under gjennomsnittet, på tredeve eller først i år, milliarder av bilder (regnet for eksempel for hver gang blikket skifter posisjon eller fokus);

53

[Page 60]

til en tilfeldig fremstrakt hånd, en ansiktsløs sykepleiers englehand; for englene man møter står ikke omgitt av en nordlysaktig nimbus ved den lidendes side og er øndelige, de har hender som ikke renner bort i en lysflekk når man tar etter dem, de er taktile, korporlige engler, og de dør, først eller siden; på kirkegården ligger englene og røtner. Hva har jeg lest et sted, at bildet av englene, sierlig vingene deres, skal viet utviklet fra synet av rovfugler, eller fra forestillingen om harpyer, at englene er forvandlede uhøyrer? Det upersonlige igjen når. Gitt dette øyet, som ser det først, grove, postnatale lyset, så gitt også et visst tidsrom, langt eller kort, hvor øyeplet kan beveges med bestemte muskler, øyelokket øyne og lukkes, hvor pupillen kan utvide seg og trekke seg sammen, så gitt også øyeblimmet først det siste blikket, øyeblimmet da mørket fra først fiendselen møter mørket fra etterlivet, som om eksistensen var en omvendt tunnel, en tunnel av lys, en unntakstilstand av synlig-

het, mens mīðrket straks etterpīð nīðrmer seg og lukker fra begge sider, liksom parentesen av lys var tom, liksom det leselige i den var skrevet med et usynlighetsblekk som ikke lot seg fremkalle igjen.

[Page 61]
SELVBIOGRAFI

... ikke inne i selve boligområdet, men i en stor villa i utkanten, slik at vi faktisk hadde byen pīð den ene siden av huset (nedenfor, i lavere terrenget) og landet pīð den andre, det vil si store vinmarker som min far, Aemilius Cinnus, eide (jeg kan ennīð hīðre hvordan vintervinden fikk det tīðre vinlīðvet til īð rasle), og de vidstrakte beitene, der store saueflokker foldet seg langsomt ut og trakk seg langsomt sammen, under oppsyn av skjeggete gjeter som stundom spilte sin barbriske, men koglende musikk pīð fliðyter og trommer, rundt et lite bīðl, om kvelden.

Min far priste ofte den rustikke levemīðten, og sa at det enkle landlivet som var godt nok for romerfolkets barske aner, det var ogsīð godt nok for oss. Selv var han foruten bonde ogsīð kjīðp-mann, og handlet med en rekke varer, blant annet korn, vin, ull, tīðyer og farvestoffer. Min mors opphav var av noe enklere slag, om sant skal sies (det ble sogar hvisket om at hun opprinnelig stammet fra frigitte), men hennes familie hadde ogsīð, ved megen flid og strev, oppnīð stor velstand. Jeg har foruten to sīðstre ogsīð to brīðre, den eldste av dem kom til īð overta forret-

61

[Page 72]
ROLIG Nīð

Toi dans cette énigme: le silence en ville est comme le silence en mer ou en fiðret.

EMMANUEL HOCQUARD

Der stopper han nīð, tilsynelatende umotivert, trekker den ene hīðnden ut av lommen og lar den vīðre litt mer spent, eller avventende, enn om den bare hadde hengt slapt ned fra skulderleddet, som om det gikk en usynlig hyssing fra bakken opp til hīðnden, en trīð dratt ned (slik at armens bevegelse fiðger) i et hull, langs kanten av en usynlig malje (som for skolisser), han bīðyer hodet, med en antydet peristaltisk bevegelse nedover (som om rygraden var en vīðrkald orm) til selve ryggen, som han imidlertid retter opp igjen, mens han prīðver īð se bakover, i retning bebyggelsen, uten īð vri kroppen for mye, later det til; deretter putter han hīðnden i lom-

men igjen, og blir sti $\frac{1}{2}$ ende med runde skuldre og hodet fremstrakt, omtrent som n $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ r en skilpadde ser nedover fra et h $\ddot{\text{i}}$ $\frac{1}{2}$ yt punkt, men uten skilpaddens lange hals. Han stirrer pi $\frac{1}{2}$ hansken. Det

[Page 89]

men også i $\frac{1}{2}$ som voksne, for eksempel maneter, og denne gjennomsiktigheten er fullstendig umenneskelig, den transparente kropp tilhører ikke menneskelig fysiologi i det hele tatt; selv en gjennomsiktig bavian eller sjimpanse ville vise en monstreositet. Han later nøyaktig til å stirre mot havnen, der selve havet er usynlig i himmelen over kranerne, mens kaiene, lagerskurene og de fire skipene ligger mer eller mindre opplyst av omvekslende hvite og gule lyskastere, og jibben på en av verftets (på denne tiden) ubevegelige kjempe kraner rager flombelyst opp som en trapeskunstnermast fra det svarte. Det er stadig like uvisst hva han egentlig gjør i dette folketomme kontorbygget, men av den uregelmessige stirrende, nærmest meditative, ikke lenger nervøse, holdningen hans, virker det nesten som han sikter den samme stillheten, den samme freden, som han tidligere kan tenkes å ha sikret i skogen, og det er teoretisk sett mulig at han akkurat nøyer seg med å se hvordan den samme geologiske grunnen blir av havet og skogen, samt byen mellom dem, og hvordan det dypt under fjellgrunnen igjen hvirvler, bobler og koker av flytende mineraler med en temperatur på $\frac{1}{2}$ tusen grader: magmaen, og at denne kolossale ildmijer-jen vanligvis ikke synes i det hele tatt, slik at det kraftige lyset fra den er jevngodt med mijerkene.

[Page 90]
UDATERT

Tett i nesen. Igjen et av disse kulerunde valgene: vīg½kne frysende eller tett i nesen, med radiatoren av eller pīg½, med skjelvinger eller pustevansker. Gudskjelov var han igjen svīg½rt usikker pīg½ datoен, siden det nīg½ var lenge siden trygden hadde kommet (og den kom alltid omkring den 20. i m̄īg½neden, men bare omkring; det kunne like gjerne vīg½re den 19. eller tilogmed den 18., i noen tilfeller (foran enkelte h̄īg½ytider) endog tidligere; en sjeldent gang ogsīg½ senere, altsīg½ den 21. eller 22.), men dessverre var han noksig½ sikker pīg½ m̄īg½neden, som m̄īg½tte vīg½re oktober. Det var overflig½dig īg½ stīg½ opp og se ut av vinduet, det var ogsīg½ nīg½dvendig; denne merkelige trangen, eller nesten behovet, driften, begīg½ret, etter īg½ se ut av vinduet; kunne man virkelig tenke seg et menneske sīg½ lite nyfikent at man kunne stenge det inne i et rom (med vindu), uten at mennesket fīg½r eller siden, hvis det bare var fysisk og mentalt i stand til det (men han hadde h̄īg½rt om

en mann, tilogmed en vaktmester, som bare klarte
ſi ½ sitte midt i rommet, eller lengst mulig vekk
fra vinduet, n̄i ½r han befant seg oppe i en h̄i ½y-
blokk, derfor var han ogsi ½ vaktmester i en lav-

90

[Page 117]

han ville vi ½kne frysende istedenfor tett i nesen,
fi ½r han la seg ned pi ½ madrassen, bredte hestedek-
kenet, denne anakronismen, over seg, mens han
tenkte pi ½ at omformingsprosessen var i gang,
selv om det enn ½ ikke, n̄i ½r han igjen vi ½knet,
ville vi ½re noen synlig gulfarve pi ½ bladene, men
at det inne i dem, og i stilkene, i bladenes cel-
ler, foregikk en langsom forandring som fikk
klorofyllt til ſi ½ forsvinne, en for det blotte ſi ½ye
usynlig prosess, som ville fortsette under hans
ſi ½vn, mens grenene, eller deler av dem, stadig
slepte ned i elvestri ½mmen, fordi det hadde reg-
net mye og vannstanden var hi ½yere enn vanlig.

[Page 118]

DET

Det var hvem som helst, den kvelden. Det li ½
i sengen, ventet pi ½ en som ikke kom, lyttet til
et styrtegn, en gang pi ½ sensommeren, et eller
annet ſi ½r. Det hi ½rte det jevne bi ½rsteaklige krasse-
let av regnstri ½ler mot taket, det lysere suset av
dusjen mot tri ½rne i hagen (det visste at bladene
bi ½yer unna og fji ½rer tilbake under slaget fra
dr̄i ½pene, uten ſi ½ kunne hi ½re det), den surklende
og gurglende lyden av regnvann som skranglet
ned gjennom sinktakrennen for ſi ½ gulpe ut av
ſi ½pningen ved bakken, slik ſi ½flasker skummer
over, og, n̄i ½rmest veggen, klirringen av li ½se regn-
dr̄i ½per mot vinduet, som kuler i en rangle. Det
var hvem som helst, bare en kropp som li ½ utstrakt
i sengen, en gang pi ½ sensommeren et eller annet
ſi ½r, litt svett i armhulene og langs ryggen, to ſi ½rer
pi ½ et hode, vendt mot uv̄i ½ret lik en mikrofon
noen ventes ſi ½ snakke inn i, eller en d̄i ½vblinds
hi ½ndflater strakt ut for ſi ½ skrives i med fingeren.
Men det kommer, tenkte det, ikke noe ord, ikke
noe tegn, bare regn, et jevnt monokordisk brus,
som om mi ½rket selv var blitt hi ½rbart, og det
ti ½rre, vev-aktige mi ½rket i soverommet drev sak-
te inn i mi ½rket der ute; det kunne like gjerne

118

[Page 121]

TRE ſi ½RKENVANDRINGER

(Under motorbr̄i ½lene) freset av bilhjul gjennom
sn̄i ½s ſi ½pen, lik lyden av svovel som flammer opp,
de mi ½rke stripene med blotlagt asfalt (svart,
glinsende som ryggen til en skogsnegle) og utyde-
lig avtrykte dekkmi ½nstre, det klissete slapset,

grī $\frac{1}{2}$ tet og purī $\frac{1}{2}$ aktig som farveli $\frac{1}{2}$ s eplemos (vī $\frac{1}{2}$ ten vandret osmotisk inn i de uimpregnerte lī $\frac{1}{2}$ rstī $\frac{1}{2}$ vle-ne; han burde tatt gummistī $\frac{1}{2}$ vler, men pī $\frac{1}{2}$ det tidspunktet var det for sent i $\frac{1}{2}$ dra hjem og skif-te), de oppkjī $\frac{1}{2}$ rte sporene etter bilene og bussene (bredere), med konvekst linseformede eller rektangulī $\frac{1}{2}$ re felter av hvitt sludd i midten, sluddet som tyget i svulmende puter pī $\frac{1}{2}$ grantrī $\frac{1}{2}$ rne ved holdeplassen, men ble vispet til sī $\frac{1}{2}$ rpe i kī $\frac{1}{2}$ rebanen mens den piggete gummien brī $\frac{1}{2}$ ytet seg gjennom snī $\frac{1}{2}$ mudderet med en suksessivt glidende sprī $\frac{1}{2}$ yt til hver side, som skip i sjī $\frac{1}{2}$ en; aldri hadde han lagt sī $\frac{1}{2}$ nī $\frac{1}{2}$ ye merke til alt dette som da, idet han kreket seg ned stigtrinnet fra bussen, til de grader at han ble stī $\frac{1}{2}$ ende stille og stirre pī $\frac{1}{2}$ det hele lenge ut over det tillatte i $\frac{1}{2}$ yeblikk, ogsī $\frac{1}{2}$ for i $\frac{1}{2}$ samle krefter, fī $\frac{1}{2}$ r han begynte i $\frac{1}{2}$ traske, med mange innlagte pauser, lent mot trafikkskilt og husvegger, det ene kvartalet til sykehuset. Han

121

[Page 139]

dette. Det bli $\frac{1}{2}$ ser ikke lenger. Stillheten er global. Jeg kjenner nī $\frac{1}{2}$ en nī $\frac{1}{2}$ rsynt, hetvinsaktig dī $\frac{1}{2}$ sig-het i kroppen, og jeg kan, her jeg nī $\frac{1}{2}$ stī $\frac{1}{2}$ r, legge meg ned blant steinene for aldri i $\frac{1}{2}$ reise meg igjen, og etter en tid vil jeg fī $\frac{1}{2}$ samme grī $\frac{1}{2}$ farve som dem, samme avslepne form, ingen ville vī $\frac{1}{2}$ re i stand til i $\frac{1}{2}$ peke meg ut som noe sī $\frac{1}{2}$ rskilt i den stumme trengselen: ingen vil heller, noensinne, komme hit og se det jeg nī $\frac{1}{2}$ ser.

[Page 140]

(The image is a blank page with no discernible text.)

==== Stein%20og%20speil%20%20mixtum%20compositum.yaml ===

[Page 1]

STEIN OG SPEIL

[Page 2]

TOR ULVEN

Tidligere utgivelser:

Skyggen av urfuglen. Dikt 1977

Etter oss, tegn. Dikt 1980

Forsvinningspunkt. Dikt 1981

Renī $\frac{1}{2}$ Char: Raseri og mysterium. Gjendikninger 1985

Det tī $\frac{1}{2}$ lmodige. Dikt 1987

Gravgraver. Prosa 1988

Sī $\frac{1}{2}$ ppelsolen. Dikt 1989

Nei, ikke det. Historier 1990

Fortī $\frac{1}{2}$ ring. Prosastykker 1991

Avlī $\frac{1}{2}$ sning. Roman 1993

Det verdili $\frac{1}{2}$ se. Dikt i utvalg (Den norske Lyrikkubben) 1993

Vente og ikke se. Historier 1994

[Page 3]

Tor Ulven

STEIN OG SPEIL
mixtum compositum

NB Rana
Depotbiblioteket
GYLDENDAL NORSK FORLAG i ½ OSLO

[Page 4]
i ½ Gyldendal Norsk Forlag A/S 1995

Printed in Norway
Norbok as, Oslo/Gjøvik 1995
Sats: Typografisk a.s, Oslo 1995
Omslag: Aud Gloppe

ISBN 82-05-23288-1

[Page 5]
UTSTILLING I
(utkast til minnesmerke)

Monumentet er et monument over sin egen glemsel.
Og fikk r mening fikk rst nikk r det ikke finnes noen som kan gi
det mening. Det er steinen du holder i hikk enden. Som du
aldri nikk r inn til. Bare speilet viser alltid riktig tid. Nikk r
steinen speiler seg, er det ikke av forfengelighet. Speilet
rikk per alt, steinen ingenting. Som Stein og speil er det du
helst vil vite.

5

[Page 8]
MELLOMSPILL I

(diktatur: krikk nikenike)

Den gangen, i nedgangstidene, falt vi fra hverandre og
lette oss istykker: to krvlende, likk shender glefset tannlikk st
etter et forbiflagrende ikkre, en tunge eller tre siklet pikk
ikk yet, det blinde kneet snuste mot en rompe som ikke
lenger kunne logre, bare tenke, kinnetsov i ankelens
vugge inntil sparket vikk net, overrumplet av harde bryst-
vorter likk ftet ryggen skulderbladene over hodet, hofter
dunket pendelaktig mot sin klokkekasse eller sin likkiste
for ikk bryte seg ut. Og hvis hunden var heldig nikk r den
slikket den halve dialogens munn, ville den mellom ten-
nene finne gammel smak av et kikk nn like fremmed for
den som ytringsfriheten. Men nikk r er det nesten bare kikk-
terne igjen, og de har funnet tilbake til sitt gamle ford-
ringslikk se og harmoniske liv, som hele vesener, i pakt med
allnaturen.

8

[Page 9]
KONSERT I
(nocturne ikk lectrique)

Fredagsnatt og vinduet pikk glikk tt. Der ute (uvisst akku-
rat hvor) har noen skrudd opp stereoanlegget. Antagelig

en fyllefest på halv gang. All diskant og mellomtone er borte, og med det melodien. Bare bass og trommer dunker og dunker hit: et kunstig hjerte i nattens kropp. Og jeg husker hvordan det var også ligge med hodet mot et bryst (et kvinnebryst, ikke sant skal sies) og lytte, og det var det viktigste hjertet som slo.

9

[Page 10]
FORESTILLING I

X Jeg er helt utslitt.

Y Jeg også. Vi gjør også og legger oss med en gang.

X Tenk om vi kunne ligge begravd i hverandre. Da ville vi vise oss sammen for alltid. Og aldri gjenoppstår til ensomheten inne i individet.

Y Du med dine evinnelige graver. Jeg kunne vise oss gravid med deg, og ikke du ble født, ville du vise oss uthvilt. Og så videre.

10

[Page 11]
UTSTILLING III
(skisse)

Mygg dyster i givakt. Hvit vinduskarm. Vasen ved siden av. Billig. Dysterlig smak. Bilde av? Dyster uten pine. Som om naturen sto i givakt for kulturen. Ikke tilfelle. Hjelpe at det varer lenge før noen kommer med en vise klut og med et sveip river ned myggen. Som om den var et spinkelt, sylinderbart og kjekt husdyr. Det stilleste i verden.

11

[Page 12]
MELLOMSPILL II

I natt gikk fire lystige mennesker forbi her. Jeg så dem fra vinduet. Drøyt middelaldrende, og på vei hjem fra julebord, kanhende. Den ene av kvinnene (folkelig hjelpe-stet, men iført elegant pelshatt og pelskjelpe) skled plutselig og rakk overende, men reiste seg ganske raskt igjen, tydeligvis uskadet. Mannen hennes støttet henne under armen da de vaklet videre.

I dag er det såndag. De som passerer glir sakte forbi i det beske, inneklemte lyset fra novembersonlen, eldre ektefolk helst med noen meters avstand mellom seg. Stundom venter mannen, uten å snu seg, mens kvinnan tar ham igjen. De trækker hull i det tynne hvite snøen slik ret som la seg over veien i løpet av natten. Ingen skriller. Ingen faller.

12

Kniven tvers over den tørrre hvite skjæren gir en svai skygge på bunnen. Dagen varer lenger enn en gulnet elfenbenstangent. Høyre, vannet strekker en plaskende rigg ute i lyset. Bøyten av vann, klar til å seile delfinskumende mot De Lykkelige øyer. Den beskyttes parfyme etterpå, i privatfengselet der ovn og seng marsjerer. Du ligger stille. Stille som en sammenpresset spiralfjær.

13

Jeg flyttet blikket over mot øst, der de nye drabantbyene dominerte, og så hvordan nyttiflyververket på avstand lignet et kok av mikroorganismer, svemende, svevende, med høyre, haler og flageller ustanselig flimrende, en levende masse hvor enkelte individer døde og andre ble til, i jevn takt, så den samlede lysstyrken holdtes konstant, eller nesten, en stund (kanskje ti eller femten minutter), før det hele tilbaketokt inn og smuldret, og bare første januars blåssvarte himmel sto igjen med de samme uforstyrrelige stjernene som før.

14

Det var en blanding av en borg og en bygning vi skulle forsvare. Flokkvis sprang vi opp en mengde trapper og gjennom en mengde ganger, for til slutt, gjennom luker, karnapper og mansardvinduer komme ut på det lett skrøpende taket. Der ble vi etterhvert myttet av en skur med kasteskyts fra en bygning tvers over gaten, blant annet noe som så ut som jernbanesviller, samt andre mer eller mindre ubestemmelige gjenstander. Vi hevdet sammen tilbake mot angriperne godt det lot seg gjøre. En fiende prøvde å kravle seg opp over kanten av taket. Jeg døttet til ham med en lang kjøpp så han falt ned og formodentlig ble slitt ihjel mot gaten mange etasjer nedenfor. Jeg aner ikke hvordan kampen (eller slaget) egentlig endte. Men jeg husker, at da vi ruste oppover en steintrapp på vei mot taket, sto det et bur der, med en liten gul kanarifugl. Buret sto på vippet på trappetrinnet, og så ut som det kunne falle ned nærmest som helst. En av forsvarerne som lå ved siden av meg, tok raskt tak i buret og flyttet det opp til en avsats, slik at det sto trygt. Så sprang han videre.

15

(operette: narresang)

Eksistensen inn til beinet: gnag!
Og med mat i munnen kan du tralle
som en kalket grav
med hū́yttaler og frū́skū́ler
til freds- og tutelduer. Fra det ene
til det andre: Kurr. Ku. Mū́.
Mū́drehygiene: ī́ bli ren
for mī́dre. De fī́dte dere alle
sammen. Forstī́elig og utilgivelig.
De er utilregnelige som fe fe fe
fedrene. Utilregnelige som sitt avkom.
Kom! Her er slutten.

17

[Page 18]
MELLOMSPILL III

Det kjennes hvordan det vokser, et foster av flammer
som langsomt kremerer sitt eget opphav innenfra. Vi
brenner. Men ikke for noe. Ikke for noe. For alt og ing-
enting. For det rene tī́v. Vi er gravide kvinner som aldri
nedkommer med annet enn menneskelignende aske. Pī́
den annen side gir vi aldri opp den hī́plī́se forestillingen
om det smertefrie. Jeg husker fisketurene ned langs bek-
ken om kvelden, smī́ ū́rreter i kulpene, nī́rmest ī́rekyte,
strittende av bein, ufyselige ī́spise, men spennende ī́
fiske. Det finnes virkelig vann sū́ klart at man kan se de
myke, vatredde linjene etter strímmen i bunnasanden, og
en liten muddersky som stī́r igjen etter en fisk som for-
svant. Vann. Hvis vi hadde to hoder, kunne ett vī́re ild
og ett vann. Og ble de forsī́kt sammensmeltet, sī́ ville
enten ildhodet slukne eller vannhodet fordampes.

18

[Page 19]
MELLOMSPILL IV

Navnet ditt, blī́ bokstaver pī́ papirets masse av dī́de
fibre, som ikke kan reises opp igjen til trī́r, hvislende
langsmed stien vi fulgte, urolige skygger mot papirets
kjī́nnsnī́ytrale gulhet. Og bokstaver skī́ret i bark som
gror dem uleselige, som bī́lger og vrir seg og lukker seg
over dem som vann over en froskemann. En dykker i
treet: mot bunnen, hvor den fī́rste ī́rringen er. Og bor-
tenfor det: Ingenting. Frī́. Ingenting. En eldgammel skog
av ikke-trī́r.

19

[Page 20]
UTSTILLING VI
(lysvirkning: plein-air: ars prosaica)

Jeg ville rī́re deg bare som et snī́fnugg i vindstille.
Eller som sol i februar, nī́r det lave, skinnmagre lyset
streifer et forbigī́ende ansikt i spalten mellom bygī́r-

denes massive, langflate skygger, og du vet at solens intensitet er akkurat den samme som midtsommers, en uavbrutt, lydløs eksplosjon hvor enorme energimengder utlades.

20

[Page 23]
kvalmende og kyniske metoder, og trykksverten fra alt dette sitter igjen på halvparten dine som om du skulle til å gi et fingeravtrykk.

23

[Page 24]
KONSERT IV
(ppp)

Aldri fikk jeg sett skikkelig striptease. Ikke noe som lignet engang. Jeg var dum og gikk på halvparten litt etter halvparten kafeer og drev med kunstnerisk teknikk og tant i stedet. Ni halvparter er det for sent. Jeg er gammel og blind. Jeg mi halvparten nøyde meg med å halvparten plaggene falle. Jeg dikterte dette.

24

[Page 25]
UTSTILLING VII
(de ikke overlevende)

Fordi den tykke skyen av støv og aske gjorde morgen til natt, har man i noen av dindningehendene funnet smør og oljelamper, hvis flammer ble slukket for aller siste gang av den voldsomme flommen med slam, i samme øyeblikk som andre, de som hadde flyktet ned til stranden, ble kvalt, liggende i sammenkrummede og forvriddde stillinger. Sist som kvelden før, kan man anta, ble lampene blåst ut av sivnige kvinner og menn (enkelte av dem slaver, andre frie), og lenge enn så kunne man høre pusten fra dem som sov og drømt i de nattestille husene. Dette korte tidsrommet av svinn før kataklysmen, som om det var et uendelig lenge, som om katastrofen aldri skulle komme. Den inntreffer ti minutter fra nå. Og du sover.

25

[Page 26]
FORESTILLING III

X Der mistet jeg gaffelen under bordet.
Y Vi hersker god, her er den.
X Av og til fører jeg det som om noen eter innmaten i meg, suger ut klørne og etterlater meg som et tomt skall. Det er grusomt.
Y Jeg skulle ønske at noen ville ete meg og suge meg ut og etterlate meg som et tomt skall. Kunne du tenke deg å gjøre det?

26

[Page 27]
MELLOMSPILL VI

Nattflyet deres blinker over meg, og jeg er trygg på at den balsamerte piloten holder forfedrenes kurs.

27

[Page 28]
KONSERT V

Et lystig lag. Den gamle jukeboksen spiller yndlingsmelodien din, og tonene synes å skinne som lysstråler gjennom den tette røyken, slik solen kan skinne gjennom skyene en dag med bygevær. Musikken avbrytes stundom av lattersalver fra bordet ved siden av. Noen forteller vitser. Hvorfor er de blinde så glad i fribrudd? Jo, fordi det står sier mye interessant å lese på dem. En mann møtte opp på psykiaterens kontor med en plast under armen. Hva er problemet Deres? spør psykiateren. Det er ikke meg det gjelder, svarte mannen. Det er min kone. Hun tror hun er en and. Du sitter mellom to svirebrødre på en skinntrukket kafisofa og tar del i feststemningen, men du må vøre usynlig, eller i hvertfall gjennomsiktig, for sidemennene dine ligger i eningen de digre, skummende tilseidlene sine og klinker tvers igjennom deg, eller midt inne i deg, omtrent ved leveren. Det gjør ikke vondt. Når du forsøker å snakke til dem, later de ikke til å høre noe som helst.

28

[Page 29]
UTSTILLING VIII
(ready-made)

En nymest utslipt brusflaske, med hvite, ulne kanter, får meg til å ønske at jeg kunne se ansiktene til alle dem som har holdt i den. Du. Ordet 'du' blir plutselig tydelig som et fugleflykt om natten. Men fuglen synes ikke. Vi har drukket av samme flaske. Vi kommer aldri til å møtes. Klikkede biografier. Vi tygger på narrepiller. Vi deler tomgodset.

29

[Page 30]
UTSTILLING XIX
(interiør med speil)

Den gamle hadde bodd der alene i årevis, blant mahognimobelene og langpipene på veggen. Da vi dykket ned i det tobakksdunstende mørket, bak de tunga gardinene og portierene, for å rydde ut av leiligheten, hang dagslyset bare igjen i konsollspeilet, åpent mot sommerluft og himmel med drivende skyer, friskt som om en glemt sommerdag var blitt vierenende der, ubrukt.

30

[Page 31]
MELLOMSPILL VII
(metafora)

Frysevogner. En reise i kulde. Det frosne kjøttets tog med skrottene som ligger og spriker sine stive roller, stumt, pantomimisk-burlesk, død adel, hoffet uten sin enevoldskonge, historiens tilfeldige ofre, på reise gjennom natten og mellomistiden utenfor, hvor høyttaleren selv forkynner at den flombelyste perrongen er tom. Snart skal flokker av arbeidsfolk re stå der og hutre og vente. Kjøttet beveger seg langs mørke forstadsjorder med stier hvor augusts flaskekapsler ruster, trampet ned i leiren, slamrer forbi dem som sover og snart mørke viktigne til jobben. Det er sen høst. Morgenen blir kald og klar.

31

[Page 33]
og like gjennomsiktig, og ved et visst punkt viskes den helt ut og blir strand.

2. Stein og speil 33

[Page 34]
KONSERT VI
(opera: duett)

Z Det snører i dødsriket
De døde skal ikke forstyrres

Det kunne virket styrtregn
og gjørme og rester av høyrt og hud
fra ikke lenger fungerende anatomi
Eller lyn og mørke
Brikt opplyste skallegrin

Z Men det er bare snø
Det snører døde

Det er dødsrikene i de døde
som ryr gjennom seg selv

34

[Page 35]
UTSTILLING X
(créature trouvée)

Stien går over flate steinrygger fulle av utsydet skrift, lukket om en kognitiv hedendom, en steinenes egen tro, som vi aldri skal forstå, uten mening som den er. Det vanskeligste er det som ingenting betyr. Kanskje er språket ditt, som med sine kompliserte vinger eller snarere fingre av mening stryker nøytral og berører en ikke-mening, selv en senere utgave, mer labyrinthisk utsendt gjennom lungefisk, melkefylte patter og oppreist gange, av steinens innholdsløse bok. Altså at vi en gang visste like lite som svaene som stien krysser. En som kunne se uten å forstå ville med sitt restaurerende blikk forstå at her står

det ingenting i å lese. Stien går videre mot en skogs bilvei.
Røsslyngen blomstrer.

35

[Page 41]
UTSTILLING XII
(pressekonferanse 1)

Opp av den svarte, rektangulære og blankpolerte marmoplaten stikker tre mikrofoner. Bak hver mikrofon et hode på hver sin fornikele stang: til venstre et grisehode (slik man kan se dem på julebordene, dog uten eple i munnen), til høyre et kranium, i midten hodet av en utstillingsdukke, et kvinnehode med store, gråhette øyne, høyre kinnben og øyen munn (som om hun snakker inn i mikrofonen). Rommet blir rakt. En spotlight flytter seg forholdsvis raskt fra det ene hodet til det andre.

41

[Page 42]
KONSiRT VIII

Du flyr, eller snarere svever, driver, gjennom et enormt, mørkt rom, et rom av lyder: endeløse, skinnende glissandi, knitrende pizzicati, kullsvarte turbulenshull av bassdrønn, men ellers tomt, ingen planeter, ingen meteorer, i høyden fine støyvskyer etter eksplodert musikk. Du svever der, et sted mellom nytelse og skrekk, i et stykke tid du ikke klarer å bestemme: du befinner deg alle andre steder enn i nøyet. Og du forsvinner lenger og lenger inn i disse uoverskuelige rommene, og personligheten din blir gradvis borte, ansiktstrekkene dine viskes ut, kroppen din dekomponeres, og det siste du tenker er at du snart selv er blitt en lyd, en tynn, navnløs lyd blant alle disse andre som hyler i det tomme, mørke rommet.

42

[Page 43]
UTSTILLING XIII
(museumslokale)

Idet du blir født, er du voksen. Du blir litest utenfra. Det første du hører er raslingen av nakkelenippet og skrittene som fjerner seg, fortaper seg utover i en verden du aldri skal få se.

43

[Page 45]
måtte, nemlig å la være å gjøre noe som helst, det vil si overhodet ikke spise og drikke, ikke sove, ikke vikekne, ikke gjøre, ikke stå, ikke sitte eller ligge, absolutt ingenting, og dermed vil jeg triumfere over alle som har alt dette maset med å leve; ja, man kan i grunnen si at det faktisk er en annen som gjør alt dette for meg, en hvilkensomhelst annen, og dermed vil jeg få gjort alt, absolutt alt, uten å ha blitt innblandet i hele dette surret, uten å ha

rī̄rt en finger. Jeg er et geni.

45

[Page 46]
UTSTILLING XIV
(optisk tankeeksperiment)

Som da du bī̄yde deg over bordet med den grī̄vnne voksdelen, etter glasset med brus (isbitklirring), og hodet og hī̄ret med skillens litt skjeve fure mī̄ha blitt gjengitt pī̄ myriadevis, ett bilde i hver eneste fasett av ī̄yet til fluen som satt pī̄ murveggen, rett under ventilen, et veritabelt mikrokosmos av fluesyn. Og hvert enkelt av de bildene borte i neste ī̄yeblikk, idet insektet flī̄y opp fra sin relative urī̄rlighet. Som, tenker jeg, mine tallī̄se sekunders synsintrykk av deg, et bortkommet mikro-kaos, forsvunnet i mī̄rket, et foreldet stjernekart, et sammenkrīllt univers, brukt til ī̄fyr pī̄ ovnen i det store og kalde Instituttet for Almen Glemsel.

46

[Page 47]
KONSERT IX
(opera: duett)

Z Nī̄ slukker far alle lys
Vi synes ikke mer

ī̄ Han er vīr far i mī̄rket
Han synes ikke mer
Det er som om han var borte

Z Han er borte

ī̄ Noen blīste ham ut
En rotte eller en hund
i mī̄rket

47

[Page 48]
MELLOMSPILL X

Nei. Ikke nok en dag med denne fordī̄mte kompleksiteten, disse i kaotisk endelī̄shet omflakkende bioelektriske signalene, som panikkslagne dyreflokker pī̄ hjer-nens liksom-evige jaktmarker, etterlatende seg et uleselig virvar av engrammatiske spor i alle stī̄relser og former, fra alle tidspunkter, millioner av innstemplede klokkeslett vispet og sveivet rundt til en halvt a-kronologisk, ustoppelig roterende dynge, som lodder i en gammeldags tombolaboks; den gode gamle hodeskallen utstyrt med sveiv? Nei, sveiv behī̄ves ikke, svermene av impulser skaper forvirringen selv, de er like umulige ī̄fī̄ orden pī̄ som det ville vī̄re umulig ī̄ bestemme de nī̄yaktige posisjonene til partiklene i en sinkende stī̄vsky med teodolitt. Som om du ble et kaleidoskop hver gang du ristet pī̄ hodet.

Nü̊½ mü̊½ den snart komme, den kjü̊½rlige hü̊½nden som forvandler deg til en ball. Du ligger, i balls form, mot hü̊½ndflatens lunkne hud, fingrene er lukket rundt deg. Hü̊½nden strammer seg plutselig og kaster deg. Du spretter mot en vegg og blir borte.

48

[Page 49]
UTSTILLING XV
(viktig landskap)

Jeg har fått løsningen av oppgaven over en stor slette med utbrente bilvrak, og gressstuster, sand, hestehov som lyser i skumringen, endelivsst, og kan puste fritt nøyaktig som alt er tilstede.

49

[Page 50]
MELLOMSPILL XI

Om du aldri var blitt til, ville du ikke lest dette. Og det ville ikke gjort noen forskjell. Og nøytralitet er til, er det som om du aldri skulle lest det. Det gjør ingen forskjell. Men nøytralitet, mens du leser det, hender noe: det eter noen sekunder av din tid, som om et lite dyr, loddent av bokstaver, gnavlende sperret veien mellom deg og ditt neste minutt. Du tar det aldri igjen. Det knasker uforstyrrelig i seg tidens mikroorganismer. Det blir aldri mett. Ikke du heller.

50

[Page 52]
knokler. Det var en gave. Jeg mīet te revidere mitt knokkelsyn totalt. De beinbitene jeg nīet kunne holde i hīetinden (ett av dem kunne vīre et brukket spolebein, et annet kunne passe til et albueledd eller lignende, et tredje hīeterte kanskje hjemme et sted i bekkenet eller hofteleddet), de var slett ikke hvite og marmorharde, de var gule og lette, fulle av smīet hull og avskrapninger som īpenbarte en tīet svampete, nettaktig porøsitet i deres indre, det sīet nesten ut som de var vevd av et utall tynne, gulhvite tråder. Det var fremdeles rester av tīerr jord på dem. Men det verste var, at nīer jeg forestilte meg hvordan disse fibrøse tingestene faktisk hadde sittet inne i et levende menneske, hadde vīrt kledd med sener og bīnd og muskler og kjøtt, og beveget seg i takt med dette levende menneskets bevegelser, hadde stītt opp nīer dette mennesket sto opp, og lagt seg nīer dette mennesket la seg, sīet syntes jeg nesten jeg kunne kjenne den dīdes bevegelser nīer jeg veide dem i hīetinden, og jeg fikk vemmelse, ja, skrekke for dem. Jeg puttet posen med menneskeknokler innerst i en skuff, dekket over den med klīer, og lot den bli liggende.

52

[Page 53]

KONSERT X

Hvis den virkelige sorgen var like vakker og opphī½yd
som kunstens, som et storslagent rekviem, og vi ikke
kjente mer av smerten enn tonene som flyter ut av instru-
mentene, da skulle vi leve et liv i sorg og svir. Og ikke
kjenne stanken av muggent sirkus og rī½tnende dyrehaver
i oss.

53

[Page 54] FORESTILLING VII

X Jeg er sī½sliten. Jeg begynner i½ dra pī½ i½rene. Kan jeg
sette meg litt i denne stolen?

Y Vi½rsi½god. Men da kommer du aldri opp av den
igjen. Til gjengjeld kommer det alltid til i½ vi½re som-
mer rundt deg. Hvis du blir sti½ende, kommer det til i½
vi½re vinter hele tiden. Du mī½ gī½ for i½ holde varmen.

X Javisst. Et av de gode, gamle valgene. Jeg vil ha
betenkningsstid. Skal vi si rundt hundre i½r?

Y Der lurte jeg deg godt, din gamle tulling! Vet du ikke
at du har fri vilje? Du kan gjī½re akkurat som du lys-
ter. Det betyr ingenting.

54

[Page 55] UTSTILLING XVII (skogsinteri½r)

Vi sto ved slusen. Det var vi½rvinter, og vannet som
fosset over kanten og sprutet opp igjen frī½s til is, til vilt
fantastiske figurer, lik vokslyss som dryppet seg skjeve i
trekken, i en ballsal med i½pne vinduer (rī½d fli½yel, flag-
rende tyll, et cetera), forlatt og glemt i hundre i½r. Roman-
tikken. Som vi elsket den. Mens vi fryktet elektronisk
musikk. Snart skulle alt sammen smelte og bli til en sikle-
bekk og en skyggefull dam, med bremmer av brune bar-
nī½ler, et tilholdssted for myggsvermer, i½yenstikkere og
myhanker, hvor det sparsomme lyset som slapp inn gjen-
nom granskogen av og til blinket nī½r det var blitt som-
mer. Da vi (som jeg siden skulle fi½ sanne) vanket helt
andre steder, hver for oss.

55

[Page 56] MELLOMSPILL XII

Jeg har korte, brede fingre. Hennes derimot, er used-
vanlig lange og smale (det er forresten tī½rne ogsi½), og jeg
har plutselig begynt i½ undre meg pī½ hvordan det kjennes
i½ vi½re inni, sī½ i½ si, hennes hender, i½ gripe med dem, i½ sli½
an pianotangenter, i½ skjī½re en skive bri½d med dem. Man
pleier jo av og til i½ spekulere pī½ hvordan det ville fi½les i½

vī᷑re inni en annens hode, men hvorfor ikke like gjerne
hendene? Nī᷑, i alle fall er det akkurat like umulig ī᷑
kjenne en annens hender innenfra som det er ī᷑ tenke med
en annens hjerne; hvordan det fi᷑les ī᷑ bruke de vakre
hendene hennes skal forblī like fremmed for meg som det
ī᷑ bruke en slik todelt klo av stī᷑l som enkelte funksjons-
hemmede har istedenfor hī᷑nd.

56

[Page 57]
KONSERT XI
(nocturne ancienne)

Mī᷑rkredd og hundrevis av ī᷑r gammel. Sengehalmen
rasler og vannuret kaster bivrende reflekser mot muren.
Vann som drypper og lys som brenner. Det kunne vī᷑rt
over nī᷑. Hvorfor mī᷑ tiden dryppe drī᷑pe for drī᷑pe, for
ulidelig sakte ī᷑ fylle hjerneskalen av dī᷑gn? Tī᷑re-ur,
istapp-ur, piss-ur, rottegnage-ur som gī᷑r og gī᷑r for lykke-
lige og ulykkelige. Hvorfor er ikke vannuret en foss, sī᷑
alt kunne hende fort, fort, og ī᷑rene av sī᷑vnli᷑shet styrtet
i dypet og ble skum?

57

[Page 58]
UTSTILLING XVIII
(land art)

En lang korridor som ender i et mī᷑rkt rom. Nī᷑yaktig
ved sommersolhverv treffer en solstri᷑le ī᷑pningen og
lyser opp rommet, skarpstiller granuleringen i steinveg-
gene, gjī᷑r spor etter firlisler og slanger synlige i den
okerrī᷑de, sandete jorden. Men bare et kort ī᷑yeblikk. Sī᷑
er det mī᷑rkt et ī᷑r til. Det er utregnet slik.

58

[Page 59]
FORESTILLING VIII
(monolog: prestens tale)

Livet er en gave, det er gitt, uten nī᷑de, det kan ikke gis
tilbake til sin munn, munnen som utspsydde det, og mun-
nen kan ikke sluke seg selv; den som ī᷑nsker at han aldri
var blitt fi᷑dt, er for sent ute, for lengst spent fast i det
levendes remmer av voksende hud. Det fins ingen regre-
sjon dyp nok, ingen tilbakespoling av fosterstadier, ingen
prenatal autonomis fred, hvor solen har stanset pī᷑ him-
melbli᷑et over eldgamle eiketrī᷑r med uvisnlig grī᷑nt li᷑v,
i en evig forsommerdag (for nī᷑ ī᷑ uttrykke noe i den hī᷑ye
stil, som ikke hadde fortjent bedre enn den lave, eller
dreier det seg kanskje om en manglende evne til ī᷑
uttrykke noe i den lave stil overhodet? en iboende trang
til svulstighet?). Livet er en gave. Hjernen kan tenke seg
selv til stein: et bilde av en steinhjerne. Men det den ser er
bare sin manglende evne til ī᷑ vī᷑re noe annet enn blind
av liv, slik man blir blindet av snī᷑fi᷑yke, av cellefi᷑yke, en
orkan av lysende mikroskopiske eksistenser, hvor ikke

noe tenkende menneske kan holde seg oppreist.

59

[Page 61]
MELLOMSPILL XIII

Denne smerten er et forsteinet egg. Det lar seg ikke knuse; det der inne, hva det nøyaktig er, må være ruges ut, ikke, som man kanskje kunne tro, av en steinfugl, men av en fugl av kjøtt og blod. Men vingene blir til armer, klørne til ben, nebbet blir en nese, og øynene flytter seg til de sitter ved siden av hverandre: et menneskelig blikk. Bare et menneske kan ruge ut steinegget. Er det du?

61

[Page 62]
KONSERT XII
(kjeldelig vals)

Alltid knokler! knurrer dere. Hvis dans, så dans macabre. Men ikke denne gangen. Knoklene i høyden kler jeg på kjøtt og hud, setter neglene fast, lakkerer dem, trekker en svart, albuelang fløyelshanske på, og utenpå den en gnistrende diamantring; siden en stroppe-lins kjole av silke, med en hel kvinne i, og musikken spiller opp: vals, wienvals! Og det beste av alt: det er du som danser med henne. Litt er hun også. I pausen snakker dere om helvetesforestillinger gjennom tidene. Og hvis du er kvinne selv? Nå, så får du se og finne opp en passende mann. Jeg gidder ikke. Det får vi re grenser.

62

[Page 63]
UTSTILLING XX
(pressekonferanse 2)

Svart, blankpolert, rekktangulær marmorplate med mikrofoner (som får). Denne gangen tre kranier bak mikrofonene: til venstre ett med bind for munnen, i midten ett med bind for øynene, og til høyre ett med hull i pannen. Sistnevnte har nedfalt kjeve (som om det snakker inn i mikrofonen). Skiftende spotlight (som får).

63

[Page 64]
FORESTILLING IX
(diksjon)

Yttersiden forsikrte å gi bort et eple
så lenge at det riktignok
i den fremstrakte høyden.
Å rekke noen et glass vann så lenge
at vannet fordamper. Å si noe
så langsomt at det underveis
blir meningsløst.

[Page 65]
MELLOMSPILL XIV

Man kan forestille seg en intelligens sii½ stor at den analytisk plukker fra hverandre seg selv, hii½r for hii½r, nerve for nerve, for til slutt ii½ sitte igjen med sitt eget kranium i hendene, ri½dvill, uten ii½ ane hvor den skal gjii½re av det, og den fortsetter ii½ kaste det nervii½st fra hii½nd til hii½nd, slik en uti½lmodig reisende som venter pii½ et forsiktig fly kan slenge en appelsin eller noe slikt fra hii½yre til venstre, fra venstre til hii½yre, med lydelige klask mot hii½ndflatene.

3. Stein og speil

65

[Page 66]
UTSTILLING XXI
(hinsides)

Englene er unge. (Har noen sett en gammel engel som gi½r med stokk? Nei.) De smiler og spiller pii½ lutt, orgel og viola da gamba. De salige danser uten i½ rii½re jorden, for tyngdekraften, som fi½r planter til i½ lute mot bakken, og krui½ker ryggen pii½ oldinger fi½r den suger dem til seg, den skal avskaffes av et ord som er malt pii½ forskudd. Det eneste saliggji½rende ordet. Han som ligger veltet nederst i haugen har ii½pen jakke. Pi½ brysthuden som stii½r spent over de fremspringende ribbena, synes fangenummeret, rablet fort og likegyldig med fargekritt. Kan man tenke seg den stripete jakken forvandlet til hvite vinger, og det innhule ansiktet bli½st opp med struttende eplekinn? Men kanskje mi½ de di½de alltid fi½de. Fi½de nye engleskarer som flyr inn i himlene, stadig mer usannsynlige og absurde himler.

66

[Page 67]
KONSERT XIII
(opera: duett)

Z Det hagler levende
over de di½de

ii½ De di½de blir forstyrret
av si½ mange levendes tale
Selv pusten mot de di½des ikke-ii½re
er for mye
Det blir dem for trangt

Z De di½de mi½ flykte
til di½dere steder
der selv ikke glemselen nii½r dem

ii½ Altsi½ mi½ de levende hagle
i hauger som vokser til berg
oppii½ andre levende

[Page 68]
UTSTILLING XXII

De elskende ligger nakne på halv sengen, vridd om hver andre så de ikke lakenet krysser hverandre som gammelt innpakningspapir. De henger ikke etter ingenting, ser ikke etter, vet ikke etter. De er av gips. Vi løfter dem opp av sengen, bærer dem inn i heisen og gjør ut på halv taket av høybygget i forretningssenteret en stille søndagskveld. Så kaster vi dem, stadig like umulige og sammenfiltret i hverandre, over kanten, mot torvet der nede. Vi henger ikke etter så vidt den klaskende lyden av springvannet mens de svever mellom himmel og jord. De vil selvflygtelig gjøre helt i filler, bare småbiter vil kunne identifiseres: en finger, et øre, en høyde, kanskje. Langt borte gir en forstadsbane ut av svingen, ennå lydløs. Den har tente lykter som synes tydelig. Altså ikke merker det. Ingen ble skadet av de elskende som styrtet ned.

[Page 69]
MELLOMSPILL XV
(maksime)

Bare den som ikke fester selv, kan henge stilt fra de andres fest.

[Page 70]
FORESTILLING X
(skrekkfilm)

Et menneske, et offer for krig og forfugtelse, så ikke utmagret og sykdomsherjet at det bokstavelig talt bare var en beingrind. Det eneste som var igjen av ansiktet var tungen; den hang og slang ned over underkjeven som på halv en pesende hund. Ellers på halv kroppen var bare enkelte dinglende laser av kjøtt, og noen rester av et brunt stoff, stivt av slike og ekskrementer, som en gang hadde vist en slags kjortel eller noe lignende. Men denne umulige skapningen kunne gjøre, eller rettere sagt sjangle formet som et omkring, muligens på halv utkikk etter mat eller vann, eller bare i et siste forsøk på å unngjøre bli liggende. Den var levende.

Vist tilstand: død hveps i vinduskarmen til kjellergangen, allerede litt nedstivet,liggende på halv siden. Svart og mørkegul mot den brede, lysegrønne og ruglete murkarmen. Enkelt og vakkert.

[Page 71]
UTSTILLING XXIII
(selvportrett med nyttelsesmidler)

Den 4. januar. Det snīr dels diagonalt, dels horisontalt, alt etter vindkastene. Det er en heltemodig dī̄d īr vaske seg, ettersom blīsten (stiv bris? liten kuling?) fyker rett inn gjennom luftekanalen og gjī̄r badet iskaldt. Jeg holder meg innendī̄rs. Jeg avskyer īr leve. Likevel drikker jeg varm kaffe og gumler ynklig i meg julens aller siste marsipangris, som var den hostien i en til nī̄ ukjent religion.

71

[Page 72]
KONSERT XIV

Aldri īpne en annen munns lyshull i verdens mī̄rke og synge ut: Jeg.

72

[Page 73]
MELLOMSPILL XVI
(dumt spī̄rsmī̄l)

Ingen trenger ī oppmuntre til den. Det er mer enn nok fra fīr: den naturlige smerteproduksjon er i seg selv enorm. Men det er som om de sī̄ et underskudd der andre ser et overskudd, og de sier: Drep dem, torturer dem, fīr krig mot dem, skyt dem ned for maktens skyld, eller for de store pengenes skyld, eller for smī̄pengenes, eller bare fordi de ikke liker dem, det gī̄r for det samme, for det er ikke nok med den smerten som allerede finnes, det mī̄ legges til mer, smerteproduksjonen mī̄ maksimeres, de enorme pinselsmaskinene skal hvinende og gnislende nī̄rme seg ytegrensen, hjulene roterer uopphī̄rlig, arbeidet gī̄r i dī̄gnkontinuerlige skift. Og jeg sitter og ser dette hver dag, og stiller meg det samme spī̄rsmī̄let hver gang: Hvordan kan de gjī̄re dette mot hverandre? Hvorfor vil de īke smerten istedenfor ī minske den?

73

[Page 74]
UTSTILLING XXIV
(interiī̄r)

Rommet var iskaldt som ventet. Han merket at dreiliren i skjenkestuen brī̄tt stoppet opp. Gudskjelov. Men vinden īkte pī̄. Det var ogsī fordī̄mt ī bli sendt til en slik bortgjemt landsby senhī̄stes. I mī̄rket famlet han sī̄ kruset med den varme kryddervinen nesten veltet, men fant staken, lyset, veken, og holdt fyrstīlet nī̄r, og endelig vokste flammen over duken med den rī̄de borden. Skyggen av en flaske sherry pendlet sakte. Hun kom pī̄ det, noe med en īensom festī, og smilte beskt. Sī̄ gikk hun for ī snu kassetten, og i glipen i gardinet sī̄ hun at det snīdde over tunnelbanestasjonen, mot blīskjī̄ret fra kioskīns neonskilt. Noen tenīringer drysset snī i nakken pī̄ hverandre. Ja. Snart ble det jul.

[Page 75]
FORESTILLING XI

X Velkommen til det altetende rommet. Her kan du
vii½re alene.

Y Men jeg vil ikke vii½re alene.

X Det bor faktisk enormt mange her, men de er borte.

Y Jeg vil vii½re alene allikevel.

[Page 77]
MELLOMSPILL XVII

Nii½ja, denne larven, den er stygg, den er blind, og den kan ikke tenke, men den kan sekrettere slimtri½d som etterhvert blir til en kokong, og inne i den vokser vesener med hvite vinger; det er engler, det er de vingede skarer som en dag skal fly ut og komme oss til unnsetning, sies det. Det er bare ii½ vente, slik din oldemor og din oldefar ventet, og slik dine barnebarn og dine oldebarn og dine tippoldebarn kommer til ii½ vente, mens englene vokser og vokser som veldig hvite tri½r der inne i mi½rkret og tiden.

[Page 78]
UTSTILLING XXVI

Den fi½rsteste dagen i mai. Det snii½r fra himmelens grii½ til asfaltens svarte, med noen lyse, vii½te speil i, vanndammer hvor hekkens ri½de kvister viser seg, mi½rke. De blir til tri½r i et landskap som kommer nedenfra og opp, lydlii½st bryter de vannspeilet med dager av regn og parfyme, fra et falmet titteskap hvor vi en gang levde som skygger av en stor glede.

[Page 80]
UTSTILLING XXVIII

(pressekonferanse 3)

Svart, blankpolert, rektangulii½r marmorplate med mikrofoner (som fi½r). Tre hoder av utstillingsdukker pii½r hver sin fornikelede stang. Det lengst til venstre bii½rer svart halvmaske, det i midten har en maske med hornbriller, bollekinn og tenner pii½ ti½rk, det lengst til hii½yre har ingen maske, men et ansikt som er sotsvart og halvt nedsmeltet. Hodet med halvmasken har ii½pen munn (som om det snakker inn i mikrofonen). Skiftende spotlight som fi½r, bortsett fra at lyskasteren stopper (og vender) fi½r den har kommet til det maltrakterte hodet.

[Page 81]

KONSERT XV

(nocturne: alle disse ï½rene)

Klokken over tre. Du ligger ennï½ vï½ken. Utenfor soverommets omhyggelig fortrukne gardiner lyder fortsatt glisne knall, stundom en knatrende serie, og langt borte et stort, hult drï½nn, som fra rï½r eller kum (du har sett hvordan de lar lunten brenne litt fi½r de slipper kinaputtene ned i det underjordiske, hvor lydeffekten mangedobles, som i en kirke). Stemmer fra en skrï½lende ungdomsgjeng nï½rmer seg (du hï½rer snï½en knirke i pau-sene), og fjerner seg igjen langs veien. Hvis du stï½r opp og glir sakte som en vektlï½s astronaut gjennom stuene, forsiktig for ikke ï½ velte tomflasker eller julepynt i mï½rket, og stiller deg ved det sï½rvendte vinduet, sï½ fi½r du se en enslig rakett stige og knuses praktfullt til et stjerne-regn som slukner og dï½r pï½ vinternathimmelen. Liksom bare for deg.

81

[Page 82]

MELLOMSPILL XVIII

(Meganthropus taler)

Jeg rommer alt. Jeg er verdens sentrum, og dens peri-feri, jeg er den fyrstelige, kongelige, keiserlige som hersker over alt og alle, det finnes ikke noe utenfor meg, og ingenting innenfor, ikke en tï½re drypper uten at jeg gir tillatelse til det, ikke en latterdï½r ï½pnas med sterkere eller svakere knirk, for jeg er enehersker med uinnskrenket makt, jeg, jeg, jeg, og du, du er bare en kvise jeg kan klemme sprutende ut av nesevingen, en smule jeg kan kaste til en hvilkensomhelst spurv, et stï½vgrann jeg kan knipse vekk fra nikkersen, en fjert sluppet av en mygg i min endelï½se stjernevrimmel. Du er ingenting, jeg er alt. Ord som solipsisme eller egoisme eller narsissisme er latterlig svake i forhold til min grandiose, altoppslukende maktfullkommenhet. Sï½r hvorfor i helvete er jeg da til-intetgjort for alltid, definitivt og ujenkallelig? Jeg rommer alt. Jeg er dï½d. Dette rystende paradoks. Jeg er som et tomt og mï½rklagt univers.

82

[Page 84]

utfi½r et stup og bli ferdig med det. Men da disse tankene tok overhï½nd, kom de fi½rste gï½rdene i bygda til syne.

84

[Page 86]

UTSTILLING XXX

(nyhetsfoto)

Hodeskaller, drï½ssevis av dem, stablet tett i tett som egg eller epler pï½ et marked. Rundt de kjï½ttli½se kraniene henger fremdeles det svarte ti½ystykket fra henrettelsens minutter og sekunder, det synker inn og rynker seg over de tomme ï½ynene, strammer mot nesebeinet. De var blin-

det. De sii½ ikke lyset fra den store gleden som den frelsende volden sa; ikke lyset, ikke bildet i lyset, av de infernalske vandrernes tusen elskede, millenaristiske beatterer, samlet til i½n i et brennglassi½ye, eller en sirkel, som en glorie: gevii½rmunningen. Skallene har li½rt i½ snakke. De er oppvakte barn av sin tidli½shet. De sier: Snu ryggen til morgendagen. Syng salmen bunnfalskt. Ikke pri½v i½ forsti½ hva de levende sa til oss.

86

[Page 87]
MELLOMSPILL XIX

Si det som det er. Drii½mte at hun var di½d. At jeg ikke klarte i½ grii½te over det. Si½ gj. glassli½st vindu i ri½tt hus av upusset mur el. adobe: at hun allerede var kremert. Levningene, s. ikke ni½dv.vis var aske, i stor metallblank kasse m. allslags skrot. Tomme sig.esker, maskindeler, trefliser, sti½vdotter, app.sinskrell, ubest. bi½ss.

87

[Page 88]
UTSTILLING XXXI
(sommerlandskap)

Den ri½de plastjolla ligger trukket opp i snii½en, full av snii½. Det i½verste fji½rebii½ndet er ennii½ svart av tangvaser, skjell, stein og rekved. Det knaser ti½rt da du om litt gi½r ned dit. Frostri½yken gjemmer husene pii½ den andre siden av vika. Pri½v i½ sli½ opp en skogrende latter. Dampen som da snor seg ut av munnen din, er luft fra dypt nede i lungene: to sekker, fuktige og mi½rke, som inneholdt de hvert sitt varme, slimete, blinde og ufi½dte dyr. De smiler der nede i mi½rket.

88

[Page 89]
KONSERT XVI
(opera: duett)

Z i½ sti½ stille i skogen mens ri½de li½v
klistrer seg servilt
til vi½te steiner
i½ Og lengte sterkt

Z Etter storbyens
si½ppel og snusk
i½ For i½ fi½ puste
med lungenes vrangside

89

[Page 90]
UTSTILLING XXXII
(stilleben)

Nei. Bare tre pii½rer og et glass vin i skumringsbrun